

studenti

ZČU&

ZČU&studenti

ZÁPADOČESKÁ
UNIVERZITA
V PLZNI

Obsah

Úvodní slovo rektora	1
Úvodní slovo prorektora pro studijní a pedagogickou činnost	2
Gaudeamus igitur / Studentská komora Akademického senátu ZČU / StudFest	3
Znáte studentské organizace?	4
Recept na úspěch? Nebát se, říká mladý designér	8
Rozhovor se studentem Markem Weidlichem	
Design+ propojuje studenty a firmy	10
Repliky ostatků Jana Nepomuckého vznikly díky spolupráci doktorandů	11
Odpočiňte si chytře! / S aplikací Ventusky mají studenti úspěch po celém světě	12
Formule z plzeňské univerzity se prosazuje na závodních okruzích	13
Focení na Dakaru je konstantní přísun adrenalinu	14
Rozhovor se studentem Jiřím Šimečkem	
Svůj čas dávají dobrovolnictví	16
Pojďte s námi darovat krev	18
Z obyčejné seminárky vznikl dobročinný bazar knih	19
Otevřeno aneb Recept na to, jak se stát dobrým učitelem	20
Největší veřejné politické debaty v kraji pořádají studenti politologie	21
Zkušenosti z cest jsou cennější než hmotné statky	22
Rozhovor se studentem Zdeňkem Eliášem	
Doma už to znáš / Do zahraničí s organizacemi	24
O rodinu už strach nemám	25
Rozhovor se studentem Izzatem Kassem Hannou	
Cesty do zahraničí – cesty k úspěchu	27
Když potřebujete pomocnou ruku	28
Meeting points	29
Sportuj na ZČU a staň se hvězdou!	30
Akademici Plzeň	31
Úspěšná sprinterka začala s běháním až na vysoké	32
Rozhovor se studentkou Terezou Petržílkovou	
Pivo s rektorem a Běh s rektorem	34 – 35
Studentské kapely	36
Kapeláž a Majáles	38 – 39
Z historie studentského života	40

Úvodní slovo rektora

Na máloco se vzpomíná tak hezky jako na studentská léta. Zvláště na ta vysokoškolská. Člověk už byl dospělý – alespoň se tak cítil – a svět mu ležel u nohou. A ta svoboda, která najednou přišla! Zejména s bydlením na vysokoškolských kolejích. My vzdálenější jsme se dostali pod kontrolu rodičů tak jedenkrát do měsíce. Ale rychle jsme si také uvědomili, že svoboda znamená i zodpovědnost sám za sebe. A tak jsme, v podstatě dobrovolně, chodili na přednášky, studovali a připravovali se na zkoušky.

Dnes pohlížím na univerzitu z okna rektorské pracovny, a vzpomínky na vlastní studium tak přicházejí častěji než dříve. Srovnávám, jak to bylo tehdy a jak je to dnes. A vždy se těším na každé setkání s vámi – studenty naší alma mater, protože jen vy jste schopni mi toto srovnání dát. Pozorně poslouchám, co mi říkáte, ptám se a pokouším se vám rozumět. Mnohé se sice změnilo, řadou věcí jsem překvapen, ale stejně si myslím, že to podstatné je úplně stejné jako dříve.

I my jsme byli kritičtí a citliví na křivdy a nespravedlnosti, i my jsme diskutovali o stavu společnosti a snažili se protestovat proti jevům, které jsme považovali za negativní. Mladí můžeme samozřejmě vždy vyčítat nedostatek životních zkušeností či příliš radikální postoje. Ale zcela upřímně, co by se stalo se světem, kdyby mladí lidé váhali a poslušně čekali, až „získají životní zkušenosti“?

Velice si cením angažovanosti vás, studentů. Vážím si vašeho zájmu o důležitá společenská témata a o dění na univerzitě. Mám velkou radost z toho, jak pracujete v různých studentských spolcích, akademickém senátu či se podílíte na dalších činnostech prospěšných pro univerzitu. A protože jsem současně i váš učitel, musím přiznat, že mě vždy potěší, když se s vámi, svými studenty, setkám. Ať již na přednášce, když vám zapisuji známku do indexu, nebo později při nějaké akci. Popovídat si se svými studenty po běhu (s rektorem) nebo při pivu (s rektorem) je skvělý zážitek. Zvláště, když zjistím, že i to týrání u zkoušky jste mi již odpustili...

Milé studentky, milí studenti! Chci vás ubezpečit, že univerzita je tady především pro vás. Při pohledu ze své kanceláře vidím sice zajímavé budovy a vzkvétající areál, ale především – takřka vždy – mladé lidi. Jdete na přednášku, na oběd, čekáte na zkoušku nebo jen tak debatujete. Vždycky si říkám, že tohle je pro univerzitu to nejdůležitější. Vysoká škola ztrácí bez studentů smysl, třebaže se zde odehrává i řada významných výzkumných aktivit. Jenže bez vás by časem ani ten výzkum neměl kdo dělat. Zůstaly by jen budovy, posluchárny či laboratoře, které by úplně ztratily smysl...

Přeji vám hodně energie, úspěch při zkouškách, radost ze studia a štěstí ve vašem soukromém životě. Ať vám značka Západočeské univerzity pomůže ke skvělé kariéře, ať zde najdete přátelství na celý život, ať se k nám vždy rádi vracíte.

Miroslav Holeček,
rektor

Univerzitu všichni vnímáme především jako školu. Tedy jako místo, kam se chodíme hlavně učit. Velmi často si myslíme, že se to děje jenom v posluchárnách, laboratořích, ateliérech, případně v dalších prostorech, kam rozvrháří umístí výuku jednotlivých předmětů. Ty kreativnější z nás napadne, že by to ještě mohlo být během praxe – v terénu, v podniku, v nemocnici, na základní nebo střední škole a podobně. Takto získáme spoustu důležitých odborných znalostí a dovedností, které nám pomohou uspět v dalším životě. Mnohdy si ale neuvědomujeme, že to nejdůležitější, co si ze školy můžeme odnést, se nenaučíme během žádné výuky. To, co sami vymyslíme, vytvoříme, sestrojíme, zorganizujeme, uspořádáme, nás může obohatit mnohem více než hodiny strávené v lavici. Samozřejmě při tom uděláme řadu chyb a dopustíme se spousty omylů. To k učení prostě patří. Ale proto jsme ve škole, aby tyto naše pokusy byly uchráněny před fatálními následky, které by mohly mít ve skutečném životě.

Naše univerzita si toto uvědomuje, a proto se snažíme vytvořit takové prostředí, které bude studenty podněcovat k aktivitě, inspirovat je k tvůrčí činnosti, bude jim poskytovat příležitosti, bude je podporovat a pomáhat jim při uskutečňování jejich myšlenek. A to se týká všech oblastí – studia, výzkumu, kultury, sportu i společenského života. Vzhledem k tomu, jak bohatý je na naší univerzitě studentský život, kolik studentských organizací tu působí a kolik akcí pořádaných studenty je možné během roku navštívit, mám pocit, že se nám to daří. Důkazem je i toto číslo univerzitního časopisu.

Přečtete si o studentech, kteří už něco dokázali a jimiž bychom se mohli inspirovat, seznámíte se se studentskými organizacemi, které mnohdy pracují na mezinárodní úrovni a ve kterých se studenti učí nejen věci organizovat, ale také i skutečně řídit. Na příkladu studentských projektů uvidíte, jaký přínos pro vás jejich řešení může mít. Nezbytnou součástí studentského života by měla být i mezinárodní zkušenost. Tu můžete získat nejen během zahraniční stáže, ale také při kontaktu se zahraničními studenty, kteří k nám na univerzitu přijíždějí. A proto si nenechte ujít informace o možnostech studia v zahraničí.

Významnou součástí života moderních univerzit je sport, při němž se studenti mohou nejen odreagovat, ale i významně přispět k propagaci své školy. V časopise uvidíte, jak se nám to daří. A nás všechny, kteří máme muzikantské srdce, určitě potěší i to, že řada studentů hraje ve studentských kapelách a podílí se na hudebních projektech.

Je toho skutečně hodně a já bych si moc přál, aby se po přečtení tohoto čísla časopisu vyrojily další nápady, co nového podniknout, co vymyslet, čím přispět k obohacení univerzitního života.

*Ladislav Čepička,
prorektor pro studijní a pedagogickou činnost*

Gaudeamus igitur...

A dál? Latina, jazyk středověkých vzdělanců. Uměli by dnešní studenti zazpívat alespoň první sloku studentské hymny? A je to vůbec důležité? Snad. Ačkoliv... Jací vlastně jsou studenti 21. století – studenti generace Y a brzy už generace Z? Sdružují se ve studentských organizacích, aby pořádali přednášky a besedy, pomáhali studentům ze zahraničí, podporovali výjezdy našich studentů nebo podali pomocnou ruku nově nastupujícím kolegům. Spolupracují. Jsou tvůrčí, pracovití a inspirativní. Pomáhají těm, kdo pomoc potřebují. Dívají se kolem sebe. Není jim lhostejné prostředí, kde žijí, a není jim lhostejné dění ve společnosti. Bádají. Tvoří. Sportují. Že to je pohled růžovými brýlemi? Že všechny tyto pojmy mají ve studentském světě také svoje protiklady? Možná. Pojdme se však v našem časopise vydat za příběhy kladných hrdinů. (Exempla trahunt ;-))

Studentská komora AS ZČU

Akademický senát je vrcholným orgánem každé veřejné vysoké školy v České republice. Je tvořen akademiky ze všech fakult univerzity a svoji podstatnou a nezastupitelnou roli v něm mají také studenti. Studentská komora je tak vrcholným studentským zastupitelským orgánem. Na Západočeské univerzitě má studentská komora celkem 20 členů – po dvou z každé fakulty a dva studenty doktorských studijních programů. Tvoří tak třetinu členů Akademického senátu ZČU. Členové studentské komory jsou voleni na dva roky.

Kromě samotného akademického senátu mají členové studentské komory své zastoupení také v různých komisích a pracovních skupinách ve vedení ZČU, a mohou tedy ovlivňovat celou řadu rozhodnutí. Hlavním úkolem Studentské komory ZČU je hájit zájmy studentů, a tedy i studentských organizací. Ty totiž komora podporuje a jejich činnost také částečně koordinuje. Předsedou Studentské komory Akademického senátu ZČU je v současné době Jan Pokorný z Fakulty ekonomické ZČU.

StudFest

StudFest – to je název akce, kterou pro své kolegy, studenty ZČU, připravili zástupci studentských organizací. Nepsaným podtitulem tohoto festivalu studentských organizací byla přeměna pasivních studentů na aktivní. Cílem bylo představit studentské organizace působící na ZČU, seznámit studenty s tím, co jim samotným může členství v takové organizaci přinést, a ukázat, jak lze roky vysokoškolského studia využít na maximum.

Na StudFestu se letos v dubnu představilo dvanáct studentských organizací a spolků – AIESEC, IAESTE, ESN, ELSA, Stavovská unie studentů ZČU, Koordinátoři Fakulty elektrotechnické (KOO FEL), Přednáškový klub, AEGEE, UWB Racing Team Pilsen, Otevřeno, Arabfest a Akademici Plzeň. Program byl tvořen přednáškami o činnosti studentských organizací, workshopy a panelovými diskusemi.

„Studentské organizace jsou ideální variantou pro sbírání zkušeností během studia a jsou také přidanou hodnotou při vstupu na pracovní trh. Navíc mají v mnohých případech i společenský přesah,“ říká Miroslav Procházka, jeden z organizátorů StudFestu.

Znáte studentské organizace?

Nepostradatelnou součástí Západočeské univerzity jsou studentské organizace. Jejich zaměření je různé, od podpory mezinárodních studentských mobilit přes pořádání přednášek, konferencí či festivalů až po sportovní aktivity. V následujícím dotazníku vám představujeme organizace, které jsou na základě smlouvy o spolupráci oficiální součástí ZČU.

AEGEE-Plzeň

Pobočka v Plzni funguje od roku 1998 a je součástí celoevropské organizace AEGEE, která byla založena roku 1985.

Na co se zaměřujeme:

AEGEE-Plzeň umožňuje studentům, ale i absolventům snadno a levně cestovat do států celé Evropy a poznávat je z pohledu místních obyvatel, účastnit se workshopů, mezinárodních konferencí či tematicky zaměřených akcí.

Co pro vás pořádáme:

- Skiweek – týden na horách s instruktory lyžování a snowboardingu spojený s návštěvou Prahy. Akce je primárně určena pro zahraniční studenty.
- Summer University (SU) – Česká republika – letní univerzita pořádaná pro zahraniční studenty, jejímž cílem je ukázat účastníkům během dvou týdnů Českou republiku, seznámit je s kulturou či tradicemi.
- Summer University (SU) – zahraničí – také ostatní pobočky po celé Evropě připravují své letní univerzity, na které se může kterýkoliv člen AEGEE-Plzeň přihlásit.

Kolik nás v Plzni je: 9

Proč se stát členem:

Jako člen AEGEE máte možnost účastnit se různých tematicky zaměřených akcí, konajících se po celé Evropě.

Můžete tak v krátkém časovém horizontu procestovat bezmála celou Evropu. Coby člen AEGEE-Plzeň se navíc můžete podílet na pořádání našich lokálních akcí, vedení pobočky či si rozšiřovat své organizační, jazykové a komunikační dovednosti, což ve vašem životopisu ocení nejméně jeden zaměstnavatel.

Jak se přihlásit:

Nejjednodušší cestou je kontaktovat nás přímo formou zprávy na našem Facebooku či nám poslat e-mail.

FB: @aegeeplzen

AIESEC

Na ZČU funguje od roku 2003. AIESEC je největší studenty řízená organizace na světě, působící ve 126 zemích.

Na co se zaměřujeme: Zahraniční stáže

Co pro vás pořádáme:

- Prvákoviny – seznamovák pro prváky ZČU.
- Ochutnej svět – lidé z různých koutů světa prezentují svoji kulturu, tradice a zvyky i tradiční pokrmy.
- EDISON – projekt, jehož cílem je přivést do ČR stážisty z celého světa, kteří pak prezentují svoji kulturu na středních a základních školách.

Kolik nás v Plzni je: 20

Proč se stát členem:

AIIESEC dává mladým lidem možnost se realizovat, a to prostřednictvím prací na praktických úkolech v mezinárodním prostředí. Umožňuje jim poznat svět, udělat důležitá rozhodnutí a změny, a hlavně jim dává příležitost objevit to, na čem jim doopravdy záleží.

Jak se přihlásit:

Členem se může stát jakýkoli student VŠ.

Web/FB: www.aiesec.cz/@aieseccr

Akademici Plzeň

Hrají v Plzni hokej od roku 2014.**Na co se zaměřujeme:**

Akademici Plzeň je univerzitní hokejový tým, který je složený ze studentů ZČU a Lékařské fakulty UK v Plzni (LFP). Chtějí dokázat, že jde spojit studium se sportem, a to na vysoké úrovni. Od roku 2014 jsou součástí Evropské univerzitní hokejové ligy a za čtyři roky existence prošla jejich řadami spousta šikovných a nadějných mladých lidí, kterým pomohli k nové kariéře.

Co pro vás pořádáme:

- Bitva o Plzeň – tradiční hokejové utkání mezi ZČU a LFP s návštěvností přes 2500 diváků.
 - Plyšáková bouře – charitativní hokejové utkání, při kterém Akademici vybírají plyšáky určené pro děti do nemocnice.
 - Z lavic až na zimák – dopolední hokejové utkání pořádané pro děti ze základních škol.
- Fotky z akcí Akademiků najdete na straně 33, věnované sportu.**

Kolik nás v Plzni je: 40

Proč se stát členem:

Akademici Plzeň dávají šanci komukoli, kdo má zájem o sport a kdo by jinde nedostal šanci. Nemusíte hrát hokej, stačí, když vás baví a chcete se stát součástí unikátního projektu.

Jak se přihlásit:

Napsat na jakoukoliv sociální síť nebo na e-mail franek@akademiciplzen.com.

Web/FB: www.akademiciplzen.com/@AkademiciPlzen

ELSA Plzeň

ELSA Plzeň funguje od roku 1999. Samotná organizace ale byla založena už v roce 1981 studenty z Maďarska, Německa, Polska a Rakouska. Nyní působí na 375 fakultách ve 43 zemích, sdružuje přes 50 tisíc studentů a mladých právníků napříč celou Evropou. Je největším nezávislým sdružením studentů práva na světě.

Na co se zaměřujeme:

ELSA Plzeň umožňuje svým členům, studentům Fakulty právnické, získat nadstandardní znalosti a dovednosti

v oblasti práva i v dalších příbuzných oborech. Pořádá pro ně odborné besedy, školení, konference a workshopy pro rozvoj soft skills. Prostřednictvím projektů Job Fair Kontakt a STEP nabízí neopakovatelnou příležitost získat potřebnou právní praxi jak v České republice, tak i po celé Evropě, a v několika případech dokonce i mimo ni.

Co pro vás pořádáme:

- Série besed „Titul, kam s ním?“ – beseda se soudcem, exekutorem, advokátním koncipientem.
- Právnícké snídaně, Právnícké party, Laser game, Coffee break s děkanem.
- Job Fair Kontakt – veletrh pracovních příležitostí.
- Prvácký seznamovák.
- STEP – nabídka pracovních stáží v evropských i mimoevropských zemích.
- Moot Court Competition – simulované soudní procesy.

Kolik nás v Plzni je: 87

Proč se stát členem:

Díky besedám a workshopům můžete rozvíjet své vědomosti a dovednosti. Máte také možnost získat praxi, která je pro úspěšné budoucí právníky nezbytná. ELSA vám umožní získat spoustu cenných kontaktů a zároveň poznat právo i z pohledu jiných kultur. Kromě rozvoje vaší odborné stránky myslí ELSA i na studentský život, a tak pořádá Právnícké párty, Právnícké snídaně a další teambuildingové akce.

Jak se přihlásit:

Stačí vyplnit online přihlášku na webu organizace ELSA Plzeň. Je možné přihlásit se i vyplněním papírové přihlášky, která je k dostání na Fakultě právnické ZČU – naleznete ji na nástěnce ELSA Plzeň (4. patro). Vyplněnou ji vhodíte do schránky ELSA Plzeň, která se nachází v přízemí právnické fakulty.

Web/FB: oficiální stránky ELSA – www.elsa.cz/plzen/web pro freshery – befresher.cz/@elsaplzen

ESN Pilsen

ESN je součástí největší evropské organizace Erasmus Student Network, na ZČU funguje od roku 2003.

Na co se zaměřujeme:

Buddy systém, pomoc zahraničním studentům, kulturní a zábavné akce pro studenty, administrativní výpomoc ZČU.

Co pro vás pořádáme:

- Orientační týden – týden aktivit pro zahraniční studenty, při kterých jim členové ESN Pilsen představí město a Západočeskou univerzitu.
- Studentský ples – nejoblíbenější studentská společenská akce, které se každoročně účastní přes 1200 studentů.
- Studentský pochod Exodus, Welcome Dinner, Buddy víkend, Buddy odpoledne, výlety (Praha, Český Krumlov, Karlštejn, Radyně, Kozel), exkurze (Plzeňský Prazdroj, plzeňské podzemí, ZOO) a v neposlední řadě nejrůznější aktivity, jako např. turnaj v beer pongu, laser game, paintball, bowling, karaoke a mnoho dalšího.

Kolik nás v Plzni je: 10

Proč se stát členem:

Jako člen ESN si můžete zlepšit komunikační a organizační dovednosti, soft skills – leadership a management (vedení vlastního týmu, tvorba a správa rozpočtu aktivit, žádosti o granty). Poznáte nové kultury a získáte přátele z celého světa. V neposlední řadě můžete vycestovat na nejrůznější místa po celé Evropě a užít si spoustu zábavy.

Jak se přihlásit:

Vyplnit online přihlášku na stránkách ESN Pilsen a vybrat, zda se chcete stát jen buddym a pomáhat konkrétním zahraničním studentům, či se chcete přidat přímo do realizačního týmu a plánovat jednotlivé aktivity.

Web/FB: www.esn.zcu.cz / @ESNPilsen

projektů, manažerských dovedností až po mezinárodní vedení týmů.

Co pro vás pořádáme:

- Zahraniční stáže – jedinečná příležitost, jak o prázdninách poznat firemní i kulturní život ve více než 80 zemích světa.
- Veletrh pracovních příležitostí – zprostředkování snadnější komunikace mezi studenty a firmami přímo na půdě ZČU. Spolupořadatelem akce je Stavovská unie studentů ZČU. Jedná se o největší veletrh tohoto typu v západních Čechách. Studenti zde mohou nalézt svého budoucího zaměstnavatele, ale také brigády či spolupráci v rámci svých bakalářských či diplomových prací.
- Kartáčekový vrah – zábavná hra pro všechny studenty ZČU, při níž každý hledá svou „oběť“, kterou symbolickým přejetím kartáčku po krku vyřadí ze hry.
- Průvodce prváka – brožura pro všechny prváky na ZČU, obsahující rady pro rychlejší orientaci v novém městě a v prostředí vysoké školy.

Kolik nás v Plzni je: 14

Proč se stát členem:

Získáte nejen zkušenosti, které si můžete zapsat do životopisu, ale také přátele po celém světě a na celý život a k tomu mnoho nezapomenutelných zážitků z cestování.

Jak se přihlásit:

Stačí napsat na e-mail: zcu@iasete.cz.

Web/FB: www.iaeste.cz / @iaestezcuplzen

Přednáškový klub

Pořádá na ZČU přednášky od roku 2016.

Na co se zaměřujeme:

Přednáškový klub organizuje společenské diskusní přednášky, které představují úspěšné a zajímavé hosty mnoha profesí. Jedná se o největší přednášky v Plzni s návštěvností stovek lidí. Klub úzce spolupracuje s rektorem a děkany fakult. Propojuje tak praxi se studiem na vysoké škole a umožňuje studentům seznámit se s hosty, kteří během setkání rádi odpoví na jakékoliv dotazy. Za pouhý rok existence získal Přednáškový klub 1200 odběratelů na Youtube a přes 1200 lajků na Facebooku. V budoucnu by rádi pořádali přednášku každý týden.

Jaké přednášky jsme pro vás už uspořádali:

- Jak Kazma napálil svět
- Robert Záruba: Jak se křičí gól
- Jan Mühlfeit s Kateřinou Novotnou: Odemykání studentského potenciálu
- Pavel Vrba: Trenér desetiletí
- Jan Janák: Diskusní přednáška s majitelem plzeňské sítě kaváren Crosscafe

Kolik nás v Plzni je: 10

Proč se stát členem:

Přednáškový klub umožňuje získat bohaté zkušenosti v mnoha oborech. Pro chod celé organizace je zapotře-

IAESTE Czech Republic

IAESTE je mezinárodní organizace, založená roku 1948. Samostatně, jako IAESTE LC ZČU Plzeň, funguje od roku 2004, již v 70. letech minulého století posílala studenty ZČU na zahraniční stáže.

Na co se zaměřujeme:

IAESTE umožňuje studentům nejen technických oborů vycestovat na zahraniční odbornou placenou stáž, kde získají zkušenosti a poznatky, které jim později pomohou nalézt uplatnění v jejich oboru. Realizovat se mohou všichni studenti, a to na úrovních od vedení

bí marketing, grafika, management, PR, střih, kamera, crowdfunding. Každá z těchto činností je klíčová pro aktivitu klubu. Pokud máte zájem v některé z nich v budoucnu pracovat, při pořádání přednášek získáte tzv. praktický start-up mindset pro svoji budoucí kariéru. Kontakty na přednášející, které mohou být zásadní pro váš profesní rozvoj, jsou k dispozici všem členům klubu.

Jak se přihlásit:

Napsat na info@prednaskovyklub.cz.

Web/FB: www.prednaskovyklub.cz/@prednaskovyklub

Stavovská unie studentů Západočeské univerzity

Na ZČU funguje od roku 1990.

Na co se zaměřujeme:

Organizování volnočasových aktivit pro studenty.

Co pro vás pořádáme:

- Majáles – hudební festival pro studenty i nestudenty.
- Studentské dny jara – oslavy předcházející plzeňskému Majálesu. Patří sem pivní štafeta, turnaj ve stolním fotbalu, únik z pevnosti BORYard, multižánrový festival v srdci Plzně Prkna Neprkna, agitace a volba krále.
- Novoroční pochod na Radyni – aneb každá křížovka je důvodem k oslavě.
- Běh s rektorem – společně s univerzitou.
- Pivo s rektorem – společně s univerzitou.
- Dny vědy a techniky – společně s univerzitou.
- Veletřh pracovních příležitostí - společně s IAESTE.
- Reprezentační ples ZČU – společně s univerzitou.
- Kapeláč – soubor studentských kapel.

Unie provozuje čtyři VŠ kluby v Plzni (Pivoňka, Ucho, Ostrov Naporo, Bastila).

Kolik nás v Plzni je: 23

Proč se stát členem:

Můžete se zapojit do menších i větších projektů.

Jak se přihlásit:

Napište e-mail na adresu suszcu@centrum.cz nebo zajděte do kanceláře v Riegrově 17 (nad VŠ klubem Pivoňka).

Web/FB: www.sus.zcu.cz/@susZCU

Student`s life

Při ZČU funguje od roku 2012.

Na co se zaměřujeme:

Student`s life pomáhá studentům seznámit se s univerzitou, poznat nové město a přátele, ale také konkrétní univerzitní projekty.

Co pro vás pořádáme:

- Vítání prvků – Nejoblíbenější studentská společensko-poznávací akce.

Kolik nás v Plzni je: 10

Proč se stát členem:

Čeká vás práce s lidmi, přesněji řečeno vytváření úspěšných a kulturně známých akcí na národní úrovni. Praxe, která se do vašeho životopisu bude určitě hodit.

Jak se přihlásit:

Poslat e-mail se jménem, kontaktem a krátkým představením na info@studentslife.cz a do předmětu napsat „Chci být členem!“.

Web/FB: www.studentslife.cz/@studujem

Recept na úspěch? Nebát se, říká mladý designér

Když zadáte jeho jméno do internetového vyhledávače Google, našeptávač k němu připojí slovo „iPhone“. Řeč je o mladém designérovi a studentovi Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara Marku Weidlichovi, který před časem vytvořil fanouškovský koncept bezrámečkového iPhone, jenž posléze obletěl internet a setkal se s množstvím pozitivních ohlasů.

Sám Marek Weidlich však při zmínce o iPhone mávne rukou a pokorně se usměje. „Mnohem více mě baví svět aut a jednou bych sám rád nějaké navrhl. Takové, o kterém řeknete, ‘to je ale dobrý kousek, když kolem vás projede,‘“ popisuje s nadšením v hlase mladý muž, který jako první Čech vůbec mohl utvářet design pro světoznámou německou firmu Porsche.

Kudy vedla vaše cesta k designu?

Odmalička jsem vzhlížel ke svému strýci, který si amatérsky, sám pro sebe, kreslil auta, a už jako malý kluk jsem také začal kreslit. Když jsem se na gymnáziu rozhodoval, kam půjdu dál, neměl jsem moc jasno. Chvilí před odevzdáváním přihlášek jsem zjistil, že u nás existují školy, kde se učí design, a napadlo mě, že bych se rád vydal právě tímhle směrem. Nakonec jsem si vybral tříletý bakalářský obor na plzeňské univerzitě a bylo to dobré rozhodnutí. Po jeho absolvování jsem na studium navázal tříletým magisterským programem.

Jaké bylo setkání s designem v Plzni?

Vzhledem k tomu, že jsem na fakultu přišel z gymnázia, a ne z umělecké školy jako hodně mých spolužáků, bylo tu pro mě spousta nového. Škola mě ale do oboru výborně uvedla, všechno mi nabídla a vysvětlila. Už coby bakalář jsem v navazujícím magisterském programu

pocítil, že se potřebuji sám nějak realizovat. Lákala mě zahraniční stáž. Rozeslal jsem tedy asi čtyřicet e-mailů do různých designérských firem.

Oslovil jste i firmu Porsche...

Ano. Stejně jako do ostatních společností jsem tam poslal e-mail a čekal. Krátce nato začaly chodit odpovědi. Když už jsem skoro nastoupil do jedné firmy v Barceloně, která dělá cyklistické rámy, což jsem jako vášnivý cyklista s nadšením vítal, přišla odpověď právě z firmy Porsche. Napsali, že si prohlédli mé portfolio, líbí se jim a že můžu nastoupit. Barcelonu to jednoznačně přebilo. Po vyřízení vstupních formalit jsem na konci září 2016 na půl roku odjel.

Pracoval jste tedy na designu sportovních aut?

Ne. Působil jsem jako „industrial designer“ ve Studiu F. A. Porsche, které sídlí v Zell am See v rakouských Alpách, a tam se na rozdíl od německých kolegů nevěnují autům, ale designu obecně, například vývoji jachet, vlaků, tramvají, letadel, telefonů, hodinek, slunečních brýlí, různých doplňků a mnohého dalšího.

Na čem konkrétně jste pracoval vy?

Byl jsem součástí týmu, který pracoval na designu luxusní jachty za desítky milionů eur pro jednu monackou

firmu. Vedle toho jsem se podílel i na dalších, ale již menších projektech.

Jaké bylo žít půl roku v Alpách, kousek od kaprunského ledovce?

Senzační. Dobře se o mě postarali, zařídili mi pěkné ubytování a mohl jsem využívat firemní terénní vůz. Bylo skvělé, že jsem mohl fungovat jako každý jiný člen týmu. V některých firmách totiž stážisty separují a dávají jim druhořadé projekty. Dělalí jsme od pondělí do pátku od osmi do pěti. Jestli ale čekáte, že jsem byl denně na sjezdovce, zklamám vás, na to nebyl čas. Když jsem měl možnost, jezdil jsem za rodinou.

Loni v únoru jste se do Čech vrátil, ale moc dlouho jste se nezdržel.

To je pravda. Stáž v Rakousku mě totiž tak nadchla, že jsem hned začal přemýšlet nad tím, zda bych nemohl vycestovat znovu. Naštěstí to šlo a já jsem hned v dubnu odjel.

Kam?

Dostal jsem se do světoznámé italské modelářské a karosářské firmy Pininfarina, což pro mě bylo obrovskou ctí. Stejně jako při předchozí stáži jsem pracoval ve studiu, které se zabývalo transportním designem, a shodou okolností jsem dělal také na jachtě.

V Itálii jste byl do července. Líbilo se vám více tam, nebo v Rakousku?

To je těžké říct, každá praxe mi dala něco jiného. Nejlepší bylo vidět naživo rozdíl mezi německým a italským přístupem k designu, výrobě automobilů a práci vůbec. Mezi Italy a Němci jsou v tomto velké rozdíly.

Například?

Například Italové a jejich siesta. Pracovali sice naplno, ale uměli si říct dost a dát si pauzu. Každou hodinu šli aspoň na pět minut na chodbu k automatu na kávu. Takový přístup by byl pro Němce nemyslitelný. U Porsche jsem zažil opravdový dril. Když začínala porada v deset, v 9.55 už tam všichni byli v oblecích a dokonale připraveni. Líbilo se mi, že co řekli, to také udělali. Italové jsou v tomhle jiní, život vychutnávají plnými doušky, každý oběd je zároveň hostina.

Co byste poradil studentům designu? Aby se nebáli a také vyrazili do světa?

Rozhodně. Člověka to strašně obohatí, protože pracuje v reálné firmě na reálné zakázce. Má zodpovědnost, je pod tlakem a nevyhne se stresu. Je to úplně něco jiného, než když řešíte virtuální projekt ve škole.

Zpátky do Čech. Dnes jste na stáži v mladoboleslavské Škodě Auto. Konečně tedy pracujete v ryze automobilové firmě.

Ano, moc jsem si to chtěl zkusit. Když jsem se loni v červenci vrátil z Turína, hrál jsem si s myšlenkou, kam zase vyrazím. Už jsem počítal i s tím, že budu dělat diplomku, a přemýšlel jsem nad tím, s kým bych mohl navázat spolupráci. A pak mě napadla zdejší Škodovka. Jezdím tedy do Mladé Boleslavi, kde jsou výrobní haly, tovární závody i designové studio. Loni na podzim jsem tam byl na stáži a od ledna pracuji

na své diplomové práci s plnou podporou tamějšího designového studia.

Podporuje vás rodina?

Jsou nadšení, což mě hodně nabíjí. Brácha s tátou jsou fanoušci do aut, takže vítají, že mají v rodině někoho, kdo se tomu věnuje. Podporu mám i od své přítelkyně, která je taktéž designérka.

Máte nějaký sen?

Samozřejmě. Asi to bude znít pateticky, ale snem každého designéra je, že jednou navrhne věc, která se pak stane celosvětovým fenoménem. A já sním o tom, že jednou navrhnu auto, které pak budu potkávat na silnicích a budu si říkat: „Hele, to je fakt dobrý kousek.“ O tom jsem snil už jako kluk. Snažím se tedy posouvat a dojít vždycky dál, než jsou moji kolegové či rivalové. Chci být pořád o krok napřed. Design je totiž velká celoživotní soutěž, v níž se každý snaží vytvořit něco revolučního. A mě moc baví soutěžit.

Marek Weidlich

- 26 let
- student posledního ročníku magisterského oboru Design a průmyslový design na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara ZČU
- ve druhém ročníku tohoto studijního programu absolvoval stáž ve firmách Studio F. A. Porsche (deceřiná společnost firmy Porsche) a Pininfarina
- nyní je na stáži ve Škoda Auto v Mladé Boleslavi

Desing+ propojuje studenty a firmy

Již 15. rokem běží na Západočeské univerzitě v Plzni projekt DESING+, zaměřený na interdisciplinární studentskou spolupráci. Studenti v něm řeší projekty zadávané českými i zahraničními firmami v oblastech konstrukce, průmyslového designu, elektrotechniky, zdravotnictví a marketingu. Výsledkem jejich několikátýdenní práce jsou návrhy vysoce konkurenceschopných technických produktů.

Od roku 2004 se projektu zúčastnilo přes 1200 studentů z pěti fakult ZČU. Ve 175 týmových projektech řešili 44 různých témat podle zadání a konzultací 16 českých a německých průmyslových partnerů.

„Jedná se o ojedinělý projekt, kdy studenti propojují konstrukční schopnosti a kreativitu, učí se spolupracovat i řešit se zástupci firem jejich aktuální odborné problémy,“ říká profesor Stanislav Hosnedl z katedry konstruování strojů Fakulty strojní, který interdisciplinární projekt založil, rozvíjí a garantuje.

vrhy na čtyři témata: Rozdělovač drobného materiálu, Elektrická tříkolka pro tělesně postižené a starší osoby s handicapem rovnováhy, Inteligentní vybavení pro odpočinek ve veřejných interiérech budov smart city, Volant a přístrojová deska studentské formule SAE.

"Body navíc jsme od poroty dostali za návrh sedátka, které původně v zadání nebylo."

Začátkem února pak týmy obhajovaly výsledky svých projektů formou závěrečných soutěžních prezentací. V hodnotitelských komisích zasedli zástupci zadavatelských a partnerských podniků a všech pěti zúčastněných fakult ZČU. Hodnotila se především aplikovatelnost v praxi, úroveň konstrukčního a designérského řešení a rovněž úroveň dokumentace, prezentací a týmové práce. S tématem elektrické tříkolky pro handicapované si nejlépe poradil tým pod vedením Aleny Švelchové ze strojní fakulty. Ten kromě ní tvořili ještě další čtyři studenti Fakulty strojní, studentka Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara a studentka Fakulty zdravotnických studií. Úkol zadala firma Konstruktionsbüro Dostal z Edenstettenu a Technische Hochschule Deggendorf.

Práci si studenti rozdělili podle svého oborového zaměření. „My z katedry průmyslového inženýrství a managementu jsme sestavili časový plán a zajistili průzkum trhu a materiálů. Samotná konstrukce a zátěžové testy byly hlavně na klucích z katedry konstruování strojů,“ vysvětluje Alena Švelchová. Konstruktéři úzce spolupracovali s designérkou, s níž například řešili, kam elegantně schovat motor, aby tříkolka vypadala hezky. Zdravotnice radila především s ergonomií výrobku – třeba jak navrhnout úhly a rozměry řídicích pád, aby ovládání tříkolky bylo pro uživatele pohodlné a zároveň bezpečné. „Body navíc jsme od poroty dostali za návrh sedátka, které původně v zadání nebylo. Společně jsme přišli na to, že člověk s poruchou rovnováhy se ve stoje nikdy nebude cítit dostatečně bezpečně,“ říká manažerka týmu a dodává, že sedadlo má navíc i funkci krytu motoru. A co jim společná práce přinesla? „Vyzkoušeli jsme si pracovat najednou v sedmi lidech, což s sebou přináší nutnost vzájemné spolupráce a fungující komunikace. Člověk si uvědomí, že občas je dobré zeptat se někoho z úplně jiného oboru nebo i cílového zákazníka,“ zamýšlí se Švelchová.

Elektrická tříkolka, kterou tým studentů pod jejím vedením navrhl, by v budoucnu mohla být po některých nezbytných úpravách připravená rovnou do výroby.

V akademickém roce 2017/2018 se projektu zúčastnilo 53 studentů z Fakulty strojní, 14 studentů z Fakulty zdravotnických studií, stejný počet z Fakulty ekonomické, osm z Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara a sedm z Fakulty elektrotechnické. Všichni dohromady vytvořili jedenáct navzájem si konkurujících interdisciplinárních týmů, složených obvykle ze tří až čtyř konstruktérů, jednoho designéra a jednoho až čtyř dalších specialistů. V nich řešili konstrukční a designérské ná-

Repliky ostatků Jana Nepomuckého vznikly díky spolupráci doktorandů

Repliky lebky, lopatky a mozkové tkáně mohou obdivovat návštěvníci Svatojánského muzea v Nepomuku a kostela sv. Jana Nepomuckého v Čeladné na Moravě.

Kateřina Dobrovolná – posluchačka doktorského studia oboru Etnologie na Fakultě filozofické ZČU a současně ředitelka Svatojánského muzea v Nepomuku. Karel Slobodník – doktorand na Fakultě elektrotechnické a fanoušek 3D tisku. Výsledkem jejich spolupráce jsou repliky ostatků svatého Jana Nepomuckého, přesněji řečeno replika lebky, lopatky a mozkové tkáně, stovky let považované za světcův jazyk.

Muzeum v Nepomuku, kde se světec v 1. polovině 14. století narodil, nese sice jméno Jana Nepomuckého, ale ještě donedávna se antropologickou stránkou svatojánské problematiky příliš nezabývalo. Kateřina Dobrovolná se rozhodla toto téma zdůraznit.

„Skutečné ostatky Jana Nepomuckého jsou uloženy v chrámu sv. Víta na Pražském hradě, ale pravou lebku Jana Nepomuckého mi bohužel památkáři naskenovat nedovolili z důvodu téměř jistého poškození náhrobku,“ říká Kateřina Dobrovolná. „Musela jsem proto nashromáždit číselné a další údaje z publikací antropologa Emanuela Vlčka, který Janovo tělo ve 2. polovině 20. století zkoumal,“ doplňuje. Emanuel Vlček také například zjistil, že tkáň, která byla považována za světcův jazyk, je ve skutečnosti část mozku.

Když shromáždila potřebné údaje, oslovila Kateřina Dobrovolná doktoranda Fakulty elektrotechnické Karla Slobodníka, zda by dokázal ostatky Jana Nepomuckého vyrobit metodou 3D tisku. Karel Slobodník na základě údajů z měření Emanuela Vlčka vytvořil na počítači nejdříve model lebky. To byla podle jeho slov ta náročnější část práce. Při samotném 3D tisku pracoval obvyklou metodou FDM (Fused Deposition Modeling). Ta spočívá v postupném nanášení tenkých vrstev roztaveného plastu, z nichž se vytváří výsledný objekt. Materiál použitý pro výrobu lebky je polymer s označením PLA (Polylactic Acid), což je velice tvrdý, biologicky odbouratelný polymer na bázi kukuřičného škrobu.

Díky spolupráci doktorandů Západočeské univerzity tak mohou od dubna 2017 návštěvníci Svatojánského muzea v Nepomuku obdivovat repliku lebky svatého Jana Nepomuckého a repliku jeho lopatky a mozkové tkáně. Nápad však zaujal také faráře v Čeladné v Moravskoslezském kraji. Ředitelka muzea se rozhodla vyhovět, a Karel Slobodník proto vytvořil druhou repliku světcovy lebky, lopatky a mozkové tkáně. Tamní kostel sv. Jana Nepomuckého se tak pyšní replikami ostatků světce také.

Odpočiňte si chytře!

Tým patnácti studentů z pěti fakult vyvinul chytré lavičky, které neslouží jen k odpočinku unaveným nohám. Můžete si na nich nabít mobilní telefon, připojit se k wi-fi či se ohřát díky integrovanému vytápění. Prototyp chytrých laviček představili studenti v létě 2017 v univerzitním kampusu na Borech.

Pouhých šest měsíců stačilo studentům elektrotechnické, strojní, ekonomické fakulty, Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara a Fakulty zdravotnických studií k tomu, aby společně vyrobili prototyp chytré lavičky. Na základě průzkumu, který provedli mezi spolužáky, zjistili, jaké jsou vlastně představy o umístění a funkci laviček. Poté vytvořili katalog návrhů pěti variant, z nichž si univerzita vybrala dvě, podle kterých byly vyrobeny prototypy. Ty byly pak umístěny v prostorách mezi menzou a strojní fakultou. Jejich slavnostní představení veřejnosti v červenci 2017 za velkého zájmu médií podpořilo studenty posunout celý projekt dál.

Vznikl tak start-up GoRest, za nímž stojí student Fakulty ekonomické Vojtěch Syrovátko a dva studenti z Fakulty elektrotechnické Milan Pavlovic a Jan Kotora. „Když jsme chtěli přejít k výrobě prvních laviček, narazili jsme na mnohé legislativní a technické problémy, a museli jsme proto původní prototyp přehodnotit a upravit. Nicméně nás to neodradilo a v současnosti vyvíjíme zbrusu nové lavičky, s jejichž výrobou bychom chtěli začít na podzim,“ popisuje podnikatelské začátky Vojtěch Syrovátko.

A jak bude vypadat nová chytrá lavička? Kromě již zmiňovaného a velmi žádaného připojení k wi-fi nebude lavička chybět ani dobíjení mobilních zařízení. Úplnou novinkou bude osazení meteostanicí, jejíž chytré senzory dokáží změřit hladinu hluku, míru znečištění, teplotu a tlak. Nádrž na dešťovou vodu umístěná v lavičce by se mohla využít na zavlažování okolní zeleně. Zajímavým doplňkem může být uzavíratelný chytrý koš, který kromě senzoru plnosti bude vybaven samozhášecím systémem, který uhasí případný oheň v koši.

Studenti by rádi chytré lavičky, jejichž pořizovací cenu odhadují mezi 60 až 80 tisíci korunami, instalovali do parků a univerzitních areálů, a vyvíjejí i interiérovou lavičku vhodnou například do obchodních center. „O chytré lavičky je skutečně zájem, kontaktovali nás již z Plzeňského kraje či Ostravy. Deset laviček jsme, i když bez elektroinstalace, dodali do kampusu na Borech,“ vypočítává úspěchy Vojtěch Syrovátko. Své chytré lavičky již představili na veletrzích v České republice, v nejbližší době je čeká prezentace na festivalu městského designu, architektury a smart cities ve Španělsku a účast na největším veletrhu smart řešení v Evropě, v německém Mnichově.

S aplikací Ventusky mají studenti úspěch po celém světě

Co vznikne spojením ventus (lat. vítr) a sky (angl. obloha)? Ventusky! Původně webová aplikace vizualizující meteorologická data z numerických modelů a předpovídající počasí.

Jejími tvůrci jsou studenti doktorského studia David Prantl z Fakulty ekonomické, Martin Prantl z Fakulty aplikovaných věd a jejich kamarád Marek Mojzík. Aplikace získala stříbrnou medaili na soutěži *Vodafone Nápad roku 2017* a mimořádnou cenu za start-up roku, která se uděluje projektům s největším potenciálem do budoucna. Porota ocenila především užitečnost a zajímavé zpracování projektu Ventusky.

„Počasí na Zemi funguje jako provázaný systém – například hurikán v Atlantiku ovlivní i rozložení tlakových útvarů v Evropě. Naše aplikace umožňuje zobrazovat právě tuto provázanost celého systému,“ vysvětluje David Prantl, který na projektu spolupracoval se svým bratrem Martinem. Aplikace Ventusky, dostupná na adrese www.ventusky.com, zobrazuje na mapě světa vývoj tlaku, větru, oblačnosti, srážek nebo teplot. Dokáže sledovat také výšky vln a v oblastech postižených hurikány nebo

tajfuny může pomoci s přesnější předpovědí počasí. Při zpracování aplikace využili tvůrci své dlouholeté zkušenosti v oboru. Martin Prantl se v doktorském studiu na Fakultě aplikovaných věd věnuje vizualizacím dat, David Prantl z Fakulty ekonomické již před několika lety založil v Plzni meteorologickou společnost InMeteo, která se zabývá poskytováním meteorologických dat společností v České republice.

Na podzim 2017 studenti využili data s vysokým rozlišením a přesností zpřístupněná Německým meteorologickým institutem (Deutscher Wetterdienst). Ventusky se staly první internetovou aplikací, která

začala data německého institutu v takovém rozsahu využívat. „Nové modely výrazně zpřesňují předpovědi počasí pro Českou republiku. Například model COSMO je s horizontálním rozlišením 2,7 km nejdetailnějším modelem, jehož výstupy pro naše území uživatelé volně najdou na internetu,“ vysvětluje David Prantl. Model je aktualizován každé tři hodiny.

Podle všeho měli porotci soutěže *Vodafone Nápad roku* dobrý odhad. Dnes už Ventusky využívají ve svých člancích i přední světové deníky, jako americký Washington Post, francouzský Libération či britský Daily Mail, a aplikaci si můžete nainstalovat i na svém chytrém telefonu.

Formule z plzeňské univerzity se prosazuje na závodních okruzích

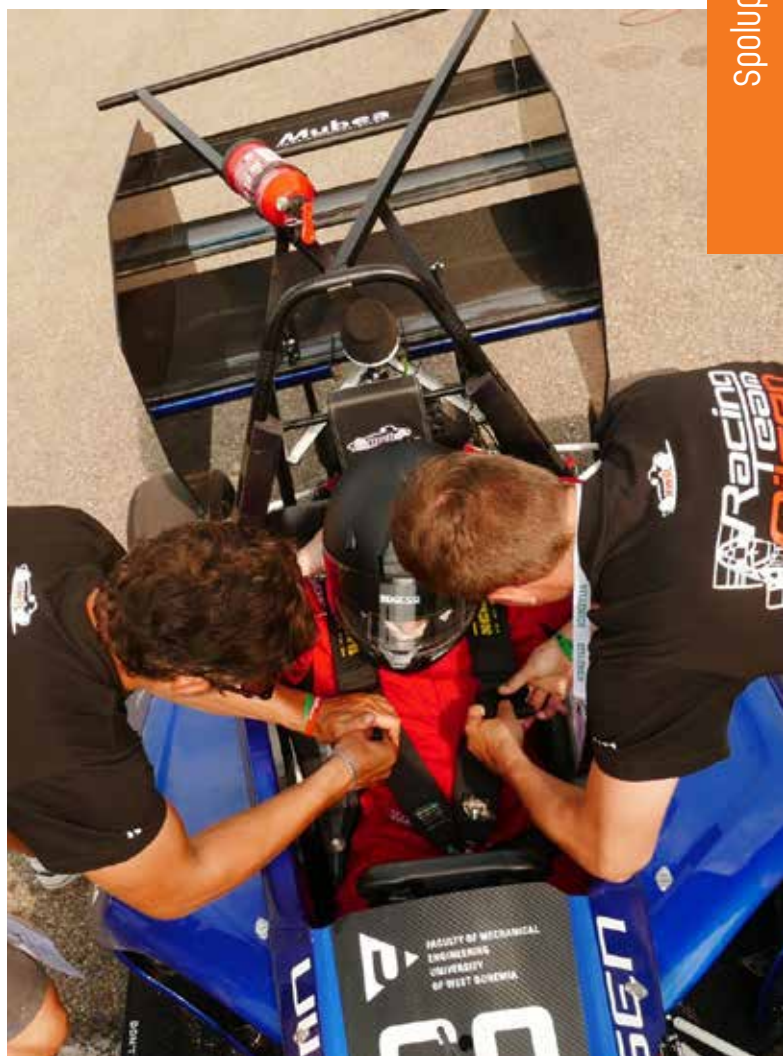
Čtvrté místo ve Formula Student Italy v silné konkurenci 66 týmů z celého světa, sedmé místo v soutěži Formula Student Czech Republic na polygonu v Mostě, kde prohánělo své závodní krásky 33 týmů z celé Evropy. To je senzační úspěch UWB04, studentské formule ze Západočeské univerzity v Plzni.

Navrhl a sestrojil ji tým 25 studentů ze čtyř fakult – strojní, elektrotechnické, ekonomické a Fakulty aplikovaných věd. S její předchůdkyní, UWB03, se studenti v roce 2016 vrátili po dvouleté pauze na závodní okruhy a od té doby o sobě formule ZČU dává důrazně vědět. V mezinárodním závodě Formula Student ve Velké Británii na legendárním okruhu Silverstone zajela výborné 22. místo v konkurenci 110 týmů z celého světa, o rok později dosáhli studenti ZČU s vylepšenou formulí na zmíněné čtvrté a sedmé místo.

A co jim k tomu dopomohlo? „Naším hlavním cílem pro rok 2017 bylo navrhnout spolehlivý vůz a vylepšit jeho jízdní dynamiku. I z tohoto důvodu jsme na voze UWB04 kompletně přepracovali systém řízení včetně ergonomického volantu z uhlíkových vláken, pohonné jednotky a několika dalších systémů,“ vysvětluje člen studentského týmu Michal Skovajsa. Vůz UWB04 poháněl motor Yamaha R6, který prodělal mnoho výrazných změn. Studenti vyvinuli čtyřstupňovou převodovku, která umožňuje lepší využití výkonových charakteristik motoru, dále přepracovali sání a výfukový systém motoru. Tyto změny přinesly zvýšení točivého momentu a současně snížení spotřeby. Modernizací prošla i elektronika vozu. Díky lepšímu uspořádání kabeláže a použití CAN sběrnice se podařilo zredukovat hmotnost kabelových svazků o více než 30 procent. Aby bylo možné monitorovat vůz během testování a závodů, byl navržen systém online telemetrie s monitorovacím softwarem. Díky tomuto systému je možné sledovat informace v reálném čase a získávat data z více než 30 senzorů.

Při vývoji formule spolupracovali studenti také s firmami z plzeňského regionu – partnerství navázali mimo jiné se společnostmi ZF Engineering Plzeň, Mubea, Grammer CZ, Praktik, Plzeňská energetika nebo IFM.

Ani letos studenti nezhálejí a již pilně pracují na vývoji nového vozu UWB05. „Chceme se zaměřit především na zlepšení statických disciplín v závodech a odlehčení vozu,“ říká nový týmový kapitán Martin Mrázek.

Focení na Dakaru je konstantní přísun adrenalinu

Jiří Šimeček, doktorand Fakulty strojní, patří mezi několik desítek fotografů, kteří strávili tři týdny na prestižním závodu Rallye Dakar 2018. Průměrně spal čtyři hodiny denně, během 14 etap udělal na 30 tisíc fotek, z toho dva tisíce snímků odevzdal upravených přímo na místě.

Kterou z tisíců fotek, které jste během Dakaru vytvořil, byste vyzdvihl?

Odjížděl jsem tam s představou, že moje top fotka vznikne v tom nejjemnějším písku. Představoval jsem si, jak se tenhle fesh-fesh písek bude valit před autem... Nakonec jsem se ale na žádné takové místo nedostal. Nejvíc mi tedy v hlavě utkvěla fotka s Násirem al-Attijou. Letos skončil druhý v kategorii osobních vozů, v minulosti Dakar už dvakrát vyhrál. Zachytil jsem ho v „parc fermé“ (pozn.: uzavřené parkoviště, kam nikdo nesmí) v okamžiku, kdy bylo jasné, že skončil druhý. Otevřel jsem mu dveře, pogratuloval mu a podal ruku. Na snímku je vidět, jak se na mě směje, ostré jsou jen oči, a taky je vidět moje ruka. Na Dakaru mě poznal jen podle zkratky MCH, kterou jsem měl na tričku, teď už mě zná osobně.

MCH, Marian Chytka, uznávaný fotograf motorsportu. Jak jste se dostal k němu do týmu?

Marian je ve svém oboru už tak úspěšný, že nestíhá všechny své zakázky produkovat. Rozhodl se proto, že část jich deleguje na někoho jiného. Stejně se k němu dostal loni na Dakar Kuba Frühauf, letos jsem přibyl já.

Proč oslovil právě vás? Znal vás, nebo na vás dostal tip?

Ani jedno. Ozval jsem se mu sám, protože jsem věděl, co dělá, a líbilo se mi to. On mi nabídl, abych

se zúčastnil placeného workshopu, na kterém si chtěl vybrat nějaké spolupracovníky. To jsem ale s díky odmítl s tím, že nemám peníze nazbyt a raději je investuji do další techniky. Pak jsem se mu ozval znovu, a protože na workshopu ho zřejmě nikdo úplně nezaul, postupně jsme začali spolupracovat. Nejdřív mě oslovil, jestli bych nechtěl jet s jeho bratrem a Kubou Frühaufem fotit závody do Polska, pak mě poslal samotného do Maroka fotit v dunách. Když jsem se vrátil a klient byl nadmíru spokojený, napsal mi, ať si udělám čas na Dakar.

"Dělám si body na glóbusu, kam všude jsem se díky focení dostal, a začíná se to pěkně zaplňovat."

Jak jste se na tenhle závod připravoval?

Ona je to hrozně specifická událost, je to vrchol sezony a jeden z nejprestižnějších závodů na světě. Samozřejmě na mě dolehla zodpovědnost a obrovský respekt. S tím souvisí i ta samotná příprava. Věděl jsem, že moje vybavení není úplně to nej, což s sebou může přinést kromě stresu i možné pochybení. Toho jsem se chtěl vyvarovat a začal jsem řešit, co s tím. Nakonec se mi podařilo vyjednat zápůjčku vybavení od Nikonu, takže mi odpadly opravdu vysoké vstupní náklady. Tím, že Dakar

se od roku 2009 už nekoná v Africe, ale v Jižní Americe ve výšce až pět tisíc metrů nad mořem, potřeboval jsem i kvalitní outdoorové vybavení. Teploty můžou během osmi hodin klesnout z 35 stupňů třeba i pod nulu, pořádit jsem si musel péřovku, pohorky, k tomu zálohovací disky a řadu dalších věcí. Musel jsem se taky nechat očkovat.

Jak si představit váš běžný den na Dakaru?

Večer jsme dostali stejné materiály pro navigaci na další etapu jako závodníci, my jsme navíc měli vyznačený vždycky nějaký photo point. Ten často ale není úplně atraktivní, navíc tam jezdí skoro všichni fotografové. Vybrat, kam druhý den pojedeme, měl na starost Marian, který s tím má letité zkušenosti. Do bivaku jsme se dostali většinou kolem páté až šesté hodiny, do půlnoci jsme dodělávali fotky, které jsme nestihli upravit po cestě v autě, a pak ještě tu samou noc vyráželi na místo, kde jsme druhý dne chtěli fotit. Čekalo nás třeba 500 kilometrů v autě, dojeli jsme tam ve čtyři hodiny ráno a v sedm už přijížděly první motorky. Něco jsme naspali v autě, ale v průměru jsem tam ty tři týdny spal přibližně čtyři hodiny za den. Někdy jsem nespal vůbec, naopak když zrušili etapu, tak jsem se vyspal i šest hodin.

Kolik vás bylo v týmu?

Čtyři. Kromě Mariana také jeho bratr Viktor, který řídil, staral se o auto a taky částečně fotil, já a Kuba Frühauf. My s Kubou jsme se střídali vždycky po dvou dnech na trati a v bivaku, kde se fotí lifestyle obrázky a snímky mechaniků nebo dojíždějících. Celkem jsme měli asi 55 klientů. Na rozdíl od novinářů jsme fotili přímo pro jednotlivé týmy. Práce bylo opravdu hodně.

Jak se to dá všechno stíhat?

Museli jsme si práci rozdělit. Komplikace je hlavně v tom, že jezdce vidíte jen jednou za den a fotky mít prostě musíte. Když jsme přijeli na místo, vždycky jsme se rozprchli na různá místa, abychom měli aspoň trochu odlišné snímky. Když jedou například čtyři posádky z jednoho týmu, musíme mít pokaždé jiné záběry. Musí se například o kousek přeběhnout, změnit úhel, cokoliv, přitom je na to třeba jen pár minut. Zároveň se musí zachytit příjezd, průjezd i odjezd. Proto každý z nás fotil na tři fotoaparáty.

Vybavíte si nějaký mimořádně silný moment?

To byly skoro všechny, je to konstantní přísun adrenalinu. Vybavuju si ale třeba, jak jsem stál na jednom zajímavém místě, které mi nepřišlo příliš bezpečné. Udělal jsem pár snímků a šel jsem raději jinam. Vystřídal mě tam jiný fotograf a za chvíli přijel motorkář, nevěšim si ho a skočil na něj. Bylo to v malé rychlosti, nikomu se nic nestalo, ale byl to divný pocit.

Měl jste možnost si popovídat se závodníky?

Tím, že mezi naše klienty patřily nejlepší týmy světa, mohli jsme jim samozřejmě být nablízku. Oni věděli, že je máme fotit, a pouštěli si nás blíž k tělu, dokonce i ty největší legendy motosportu Carlos Sainz nebo Sebastien Loeb. Popovídal jsem si i s Cyrilem Despresem. Jednou ráno si ze mě dělal legraci, jestli ty moje tři foťáky nejsou málo a jestli nechci půjčit jeho iPhone. Říkal jsem mu, že když chtějí hodně fotek, musím mít hodně foťáků.

Jak náročné je pro fotografa se na Dakar dostat?

Tím hlavním problémem jsou peníze. Jen akreditace stojí pět tisíc eur a k tomu se přidávají další náklady. Já jsem měl štěstí, že tyto výdaje hradil Marian a já jsem za to dostal ještě zapláceno. Navíc Marian byl s mou prací spokojený a vypadá to, že pro něj budu i letos fotit některé zakázky v zahraničí. Podepsal jsem smlouvu s Nikonem a jsme domluveni na dlouhodobé spolupráci, takže lépe to snad ani dopadnout nemohlo. Těch osm let obětování volného času, a přiznám se, někdy i obětování času pro studium, se vyplatilo. Dělán si body na glóbusu, kam všude jsem se díky focení dostal, a začíná se to pěkně zaplňovat.

Jak se to dá zvládat spolu se studiem?

Snažím se to skloubit. Když jsem v Plzni, věnuji studiu maximum. Strojařina mě baví, líbí se mi hledat logické souvislosti mezi jejími jednotlivými obory a přispívat k nějakým novým řešením. Nedovedu si ale představit, že bych měl chodit do práce od šesti hodin, v pevně stanovenou dobu. K práci musím mít i něco navíc. Chci myslet analyticky, ale i kreativně, a k tomu bych potřeboval cestování, komunikaci s jinými národy a otevřenost. Pokud mi tohle strojařská firma nabídne, budu to dělat rád. Rozhodně se strojařině nebráním. Jsem rád, že jsem si díky studiu na vysoké škole dokázal uvědomit, jakým směrem se chci ubírat a co jsou moje priority. Není nic horšího než slepé následování zaběhnutých konvencí.

Jiří Šimeček

- 25 let
- student doktorského studijního oboru Materiálové inženýrství a strojírenská metalurgie na Fakultě strojní ZČU
- focení se věnuje osm let, prostředí motosportu je mu nejbližší kvůli tomu, že bydlel nedaleko motokrosové trati, ale i díky oboru, který studuje

Svůj čas dávají dobrovolnictví

Stovky studentů naší univerzity spojuje stejný koníček – dobrovolnictví. Ačkoliv by svůj volný čas mohli trávit řadou jiných způsobů, rozhodli se být užiteční a pomáhat ostatním. „I když se něco nevydaří podle vašich představ, vždy je to cenná zkušenost, poučení,“ shoduje se čtveřice oslovených dobrovolníků. Naopak litují toho, že se jim někdy nedostává času, aby se dobrovolnictví věnovali intenzivněji.

Jako zklamaný dobrovolník dobrovolnictví dělat nemůžete

„Díky Totemu jsem si mohla vyzkoušet moderování velkých i malých akcí. Naučila jsem se pracovat s programy na úpravu hudby. Nyní jsem schopná všechny zkušenosti zúročit jak v práci, tak při studiu,“ odpovídá Martina Bartůňková, která na Fakultě zdravotnických studií studuje obor všeobecná sestra, na otázku, co ze své dobrovolnické činnosti považuje za největší úspěch. „Popravdě bych ale řekla, že v dobrovolnictví jde hlavně o kolektivní úspěch. Každý článek řetězu je stejně důležitý a bez jednoho by nebylo druhé,“ říká studentka, která se nyní v Totemu věnuje organizaci jednorázových akcí, jako jsou halloweenský ples nebo třeba pohádková cesta kolem boleveckých rybníků. Vyzkoušela si i program 5P a práci se seniory.

„Těší mě hlavně spokojenost lidí kolem mě. Také jsem získala mnoho nových přátel a mám se kam obrátit, když potřebuji pomoc,“ říká Bartůňková, která momentálně nejvíce lituje toho, že nemůže být v dobrovolnickém

centru denně jako kdysi. A případné zklamání? „Pokud jste zklamaný dobrovolník, tak dobrovolnictví dělat nemůžete. To vás musí bavit, musíte tomu věřit, dávat tomu srdce,“ uzavírá studentka, která se dobrovolnictví díky kamarádce začala věnovat už na střední škole.

Dobrovolníkem navzdory své lenosti

Student učitelství Michal Randa podle svých slov rád rozjímal s kamarády u piva o tom, co poslední dobou zažil. Jednoho dne si ale vzpomněl na plakát, který viděl v pražské motolské nemocnici, a řekl si, že by své nicnedělání mohl vyvážit nějakou prospěšnou činností. „Šlo vlastně o to, abych mohl být povaleč dál, ale bez výčitek,“ říká Randa, který už několik let působí jako dobrovolník v plzeňském Totemu, kde se podílí na organizaci jednorázových akcí, doučuje seniory, kteří chodí na kurzy práce s dotekovým zařízením, a v rámci programu 5P navštěvuje chlapce dlouhodobě hospitalizovaného ve Fakultní nemocnici Plzeň.

„Hrozně rád se bavím s lidmi. Není to ale tak, že bych si rád povídal s každým, kdo se na mě otočí na ulici. Sám si musím vybrat s kým a kdy to bude, což jde při dobrovolnictví docela dobře,“ popisuje Randa s tím, že jej baví poznávat nové lidi, dozvídat se jejich příběhy a navazovat nové kontakty. A je jedno, zda se jedná o děti, dospělé nebo seniory.

Za svůj největší úspěch považuje to, že jej dobrovolnictví stále baví. „Jsem líný a většina činností mě hrozně rychle omrzí. Dobrovolnictvím už ale trávím roky,“ říká student, jehož momentálně mrzí jeho nečinnost v programu 5P. Jiné zklamání jej jako dobrovolníka nenapadá. „I akce, které nedopadnou podle představ, jsou nakonec legrace nebo poučení,“ uzavírá.

Těší mě, když získám důvěru dětí

„Práce s dětmi poskytuje celkem dobrou zpětnou vazbu, především díky otevřenosti a pravdivosti jejich chování,“ říká studentka doktorského studia na Fakultě filozofické Jana Hejkrliková, která své dlouholeté zkušenosti z vedení skautského oddílu zúročila v organizaci Totem při obnovení projektu Kompas.

„To, co dělám, je dlouhodobá práce. Naše výsledky budou, doufám, vidět až z dlouhodobějšího hlediska a patrně se o nich nikdy nedozvím. Věci, které mě posouvají dál a ujišťují mě, že to má smysl, jsou spíše menší ukazatele, jako například to, když vidíte, že se děti něco opravdu naučily nebo si osvojily nějaké vzorce chování, se kterými dříve měly problém,“ popisuje doktorandka, jež se od loňska věnuje novému projektu Just Girly Things, jež se zaměřuje na mladé dospívající dívky a je první svého druhu v Plzni. Společně s kolegyněmi vypracovala projekt, který na realizaci prvního běhu získal podporu nadačního projektu O2.

„Jsem ráda, když mohu někoho něco naučit, trochu ho někam posunout a případně mu alespoň nějakým způsobem pomoci,“ říká dobrovolnice, kterou na její práci nejvíce těší, když si získá důvěru dětí. „Jde hlavně o to, že mě tahle práce baví a rovněž se díky ní sama hodně naučím,“ říká Hejkrliková, již podle jejích slov asi nejvíce ovlivnilo to, že oba její rodiče vedli skautské oddíly. „Dalo by se tedy říci, že jsem byla vychovávána v tom, že dělat něco dobrovolně je naprosto normální součástí života,“ uzavírá doktorandka.

Nic nepotěší víc než banda vítajících dětí

„Je ohromující sledovat, kolik radosti přinesou i drobná zlepšení v různých předmětech,“ říká o doučování dětí studentka učitelství Tereza Paidarová, která se dobrovolnictvím ve společnosti Tady a Ted' věnuje od roku 2012. „Spolubydlící mě tehdy seznámila s terénní pracovníci a od toho okamžiku už můj život nebyl stejný,“ říká s úsměvem studentka, která si cenní toho, že ačkoliv její první doučování již bylo ukončeno, je se slečnou stále v kontaktu.

„Na každém doučování bylo potřeba hledat nové přístupy, zajímavější a zábavnější způsoby trénování znalostí a dovedností,“ popisuje Paidarová, jež se během let také stala součástí volnočasového klubu Placka. „Při těchto aktivitách je skvělé sledovat kreativní přístup dětí. Nic ale nepotěší víc než vítající banda,“ říká s tím, že z doučování ani z Placky nikdy nebyla zklamaná. „Samozřejmě že se objevovaly a objevují chvíle, které jsou těžké. Stačí ale v případě nejistoty zavolat svému terénnímu pracovníkovi, který rád pomůže a poradí,“ uzavírá studentka.

Mezigenerační a dobrovolnické centrum Totem

V rámci své činnosti nabízí řadu aktivit pro děti a seniory, jež fungují i díky pomoci dobrovolníků. Těch je nyní v Totemu kolem tří set, zhruba čtvrtinu tvoří studenti Západočeské univerzity. Ti se ve svém volném čase věnují programu 5P, během nějž tráví čas s jedním vybraným dítětem, připravují pro školáky skupinové aktivity v rámci programu Kompas či pro ně pořádají jednorázové akce. Zapojují se také do vedení kurzů pro seniory.

Společnost Tady a Ted'

Organizace dlouhodobě pracuje v oblasti vzdělávání rodin s dětmi, jež žijí na okraji společnosti. Díky dobrovolníkům, kteří se věnují individuálnímu doučování dětí ze sociálně znevýhodněného prostředí, působí Tady a Ted' preventivně proti školnímu neúspěchu a podporuje děti v dalším sekundárním vzdělávání. Dobrovolníci zároveň mohou fungovat jako „starší kamarádi“ v roli mentorů v programu Mentoring. Dále pomáhají se zajištěním volnočasových aktivit, účastní se s dětmi sportovních nebo kulturních akcí. Každý dobrovolník se do činnosti organizace zapojuje zpravidla jednou týdně, doučuje dítě přímo v domácnosti nebo se s ním schází v rámci mentorských schůzek na veřejných místech, jako je kavárna nebo knihovna.

Pojďte s námi darovat krev

Na transfúzní stanici v Chebu se letos v květnu uskutečnil jubilejní padesátý Kýbl akademické krve. Akci na podporu darování této vzácné tekutiny zde pravidelně pořádá chebská část Fakulty ekonomické Západočeské univerzity v Plzni.

„Určitě je co slavit. Padesátý Kýbl jsme proto pojali trochu velkoryseji a pozvali jsme i absolventy naší fakulty, kteří v minulých letech darovali krev,“ vysvětluje vedoucí katedry marketingu, obchodu a služeb Jan Tluchoř.

Darování krve osobně považuje za šlechetné. „Každý dárcce může pomoci k záchraně lidského života. Nikdy nevíte, kdy vy nebo někdo z vašeho okolí bude tuto pomoc potřebovat,“ říká Tluchoř, který jde příkladem a sám si pravidelně nechává „pouštíť žilou“.

„Impulsem pro moje dárcovství byl právě Kýbl akademické krve, v jehož organizaci jsem navázal především na zakladatele akce Libora Michaláka. Ukázalo se, že darovat krev mohu, takže jsem s radostí a dobrým pocitem mohl jít příkladem našim studentům. Zároveň někteří členové mé rodiny v minulosti potřebovali krevní transfúzi, tak jsem byl rád, že zase já mohu pomoci někomu dalšímu. A po uspořádání více než deseti Kýblů už je darování krve pevnou součástí mého života. Velice si také cením toho, že i dnes nacházíme studenty, kteří nám s organizací Kýble pomáhají,“ říká Tluchoř.

Akce vznikla v roce 1993 a za dobu jejího konání se do ní zapojilo již více než pět set dárců, přičemž většina z nich darovala krev poprvé v životě. Prvního ročníku se zúčastnilo 36 lidí a dalo by se říct, že úplnou náhodou. Na přednášce tehdy nově vyučovaného předmětu Propagace se na výzvu vyučujícího zú-

častnit se odběru krve přihlásila asi desítka studentů. Jejich úkolem pak bylo využít teoretických principů marketingové komunikace mezi spolužáky na koleji, vyzkoušet si své komunikační schopnosti a přesvědčit další studenty k hromadnému odběru, což se podařilo. Název Kýbl akademické krve byl pak zvolen proto, že obsah této nádoby představuje patnáct litrů, což je možno zajistit odběrem od třiceti lidí. Tento počet je z hlediska pracovního režimu transfúzní stanice optimální.

Chebským „Kýblem“, který se bude po jednapadesáté konat na přelomu listopadu a prosince 2018, se o mnoho let později nechali inspirovat i studenti v Plzni, kde od roku 2006 studentům a zaměstnancům Západočeské univerzity saje krev Univerzitní upír. Konal se již dvanáctkrát. „Třinácté darování krve se uskuteční v listopadu 2018. Přesné datum včas zveřejníme,“ uvedl za organizační tým student Fakulty zdravotnických studií ZČU Tomáš Dubina.

Naposledy Univerzitního upíra podpořily svou účastí téměř dvě stovky dárců. Mezi dobrovolníky bylo hned 37 prvodárců, z nichž většina pocházela právě z řad studentů. V této souvislosti je nutné podotknout, že plzeňská i chebská akce cílí zejména na prvodárce, kteří pak zůstávají myšlenky dobrovolného dárcovství věrní.

Z obyčejné seminárky vznikl dobročinný bazar knih

Studentky Fakulty ekonomické Barbora Frýbertová a Aneta Krnáčová uspořádaly akci, jež vynesla 46 tisíc korun. Ty putovaly na konto Nadace pro transplantace kostní dřeně.

„Říkaly jsme si, že lidé rádi čtou, ale knížky jsou dnes docela drahé. Navíc jsme chtěly podpořit klasické knihy, které máme raději než čtečky,“ vysvětlují Barbora a Aneta svůj nápad, který nejprve v rámci výuky zpracovaly jako seminární práci. Ten ovšem neskončil jen pouhým zápisem do indexu, jak tomu obvykle bývá, a studentky se s vervou vrhly do organizace dobročinného bazaru.

Na jeho konci bylo tři a půl tisíce knih, jež lidé věnovali k následnému prodeji. „Jeden den jsem vyzvedla knížky a druhý den mi ze sběrného místa volali, že už mají zase plno,“ přibližuje Aneta Krnáčová, jejíž obývací zastavěný banánovými krabicemi se dočasně proměnil v knižní sklad. Do akce vysokoškolačky zapojily i děti, jež vyzdobily krabice, kam dárci na třinácti místech v Plzni knihy odkládali. Zároveň jim studentky vysvětlily, komu vlastně pomáhají.

Samotný bazar s pestrými nabídkou publikací proběhl v prostorách Kulturního centra Papírna. „Konečný výsledek nás neskutečně překvapil. Lidé byli opravdu štedří,“ oceňují studentky, jimž všechny knihy několikrát prošly rukama.

Nadaci pro transplantace kostní dřeně dívky svou činností podporují i nadále. Na podzim se k nim připojili spolužáci Lukáš Skřivan a Ondřej Šik, s nimiž společně v kavárně Družba zorganizovaly předvánoční setkání

#nadřeň, jehož účastníci se dozvěděli podrobnosti o dárcovství kostní dřeně a nadaci, na jejíž podporu přítomní věnovali přes šest tisíc korun. Na jaře 2019 by měl proběhnout druhý ročník bazaru.

Otevřeno aneb Recept na to, jak se stát dobrým učitelem

Jak se stát dobrým učitelem? O tom, že nestačí pouze navštěvovat přednášky a svědomitě plnit zkoušky, jsou přesvědčeni členové studentské iniciativy Otevřeno, která usiluje o změnu ve vzdělávání pedagogů.

„Například praxe s žáky. Myslíme si, že by měla být výrazně navýšena a více propojena s teorií. Vzdělávání pedagogů by také mělo být více otevřeno rozmanitým výukovým přístupům,“ vysvětluje místopředsdkyně plzeňské pobočky iniciativy Otevřeno Tereza Opelková, studentka čtvrtého ročníku Fakulty pedagogické ZČU.

Otevřeno vzniklo již před třemi lety na popud studentů pedagogických fakult Tomáše Čakloše z brněnské Masarykovy univerzity a Daniela Pražáka z pražské Univerzity Karlovy. Hlavním impulsem bylo změnit zaběhlou rutinu. „Přemýšleli jsme, zda by se nemohly klasické učitelské obory trochu přiblížit realitě výchovy a vzdělávání, s níž jsme měli oba zkušenosti jako skautští vedoucí,“ popisují. Nápad se zanedlouho ujal a získal podporu i u dalších studentů pedagogických fakult napříč celou republikou. V Plzni vznikla pobočka iniciativy Otevřeno před rokem a půl a podle její místopředsdkyně se setkává s množstvím kladných ohlasů. „Máme velké štěstí na prostředí, v jakém se pohybujeme. Jsou nám nakloněni studenti a vstřícní nám vychází i děkan naší fakulty,“ vysvětluje Opelková.

Iniciativa Otevřeno se opírá o 21 vizí, které dohromady tvoří ucelený program. Tyto vize rozvádějí a propojují myšlenku otevřenosti, což je základní hodnota, na níž iniciativa staví, a proto ji zakotvila i do svého názvu. Mezi všemi idejemi jsou namátkou: citlivý přístup, rozvoj

kreativity, společenská odpovědnost, demokratické pojetí či výchovný rozměr výuky. „Chceme, aby učitel byl učitelem pro 21. století. Musíme si totiž přiznat, že vzdělávání pedagogů je v některých ohledech velmi stereotypní,“ nastiňuje studentka českého jazyka a hudby Tereza Opelková.

V této souvislosti se nabízí zmínit kurz Osobnostní a sociální rozvoj, který se na plzeňské pedagogické fakultě vyučuje již od 90. let. Jeho přednášky a semináře se skrze dramatickou výchovu zaměřují na rozvíjení schopností koncentrace a smyslového vnímání nebo kreativity. Studenti tak získají například lepší komunikační dovednosti a dispozice pro vedení skupiny. Členové plzeňské pobočky nyní ideu osobnostního rozvoje šíří i do dalších univerzitních měst a otevírají diskuzi o možném zavedení něčeho podobného i do jejich výuky.

Plzeňská pobočka má dnes pět členů. Ti nyní jednou za čtrnáct dní v úterý pořádají setkání pro širokou veřejnost, které nazvali příznačně Otevřené pivo. „Sejdeme se u piva a bavíme se o nějakém tématu. Diskutovali jsme například o šikaně ve třídě, o vztahu učitele a žáka a mnohých dalších tématech. Těchto debat se účastní hlavně studenti, především naši spolužáci, ale přijít může každý,“ zve předseda plzeňské pobočky Dominik Jačka. Místo konání je pokaždé jiné a právě to aktuálně lze zjistit na facebookové stránce spolku.

Největší veřejné politické debaty v kraji pořádají studenti politologie

„Jsme parta kamarádů, kteří chtějí být aktivní nad rámec školních povinností, setkávat se s významnými osobnostmi veřejného života. Víme, že zkušenosti a praxe jsou nad zlato,“ říkají o sobě členové Akademického spolku studentů politických věd.

„Nejsme striktní spolek kravatáků, spíše jakási plzeňská kavárna, rozuměj hospoda,“ upřesňují s úsměvem studenti Fakulty filozofické.

Jeho hlavní náplní je pořádání debat, konferencí a setkání s významnými osobnostmi a politiky na témata z oblasti politologie, mezinárodních vztahů a příbuzných oborů.

Do povědomí Plzeňanů se spolek už dvakrát zapsal pořádáním předvolební debaty s prezidentskými kandidáty. Té se v prosinci roku 2017 zúčastnilo přes 500 lidí. Veškerou činnost spojenou s organizací akce – od vymýšlení formátu setkání, přes zvaní hostů a propagaci až po její samotný průběh – si členové spolku zajišťují sami.

Součástí AS CPSSU Plzeň je internetový časopis e-Polis.cz. Zde mohou studenti uveřejnit své články, seminární či kvalifikační práce.

Nechybí však ani odlehčenější akce. Každoročně spolek pořádá tradiční KAP Párty aneb párty katedry politologie. Jedná se o jediné neoficiální setkání studentů a vyučujících katedry.

Zkušenosti z cest jsou cennější než hmotné statky

Mobilitní programy umožňují studentům získat nenahraditelné zkušenosti. Zdeněk Eliáš, student Fakulty ekonomické, si pro svůj studijní pobyt vybral univerzitu ve Finsku, kde strávil celý akademický rok. Odjížděl s představou, že se naučí mluvit finsky. Nakonec se podle svých slov zvládl naučit jen základní slovíčka, mimo jiné i název své univerzity - Hämeen ammattikorkeakoulu. Přecházel dokázal ve finštině všechno, rozuměl ale jen některým slovům. Finové však prý chválili jeho přízvuk.

Co se vám dnes vybaví, když se řekne Finsko?

Asi klid, rozhodně ne stres, a také velká míra respektu napříč celou společností. Samozřejmě to mám trochu zkreslené.

S touto představou jste tam i odjížděl?

Já si vždycky všechno studuju předem, takže jsem si toho o Finsku přečetl hodně dopředu. A to i včetně historie země. Počítal jsem s tím, že lidé budou klidnější, nebudou se tolik za ničím hnát, ale zároveň budou i chytrí. Mají výrazně sociálnější stát, než máme my, a k tomu jdou se Západem. Všechno tam dohromady funguje, to se mi líbí. V tomhle ohledu se moje představy od reality příliš nelišily. Co se ale lišilo, byla moje představa o tom, jak se stanu „součástí Finska“. Představoval jsem si, že nebudu jen ve společnosti studentů Erasmu a nebudu žít v téhle bublině. To se mi úplně

nepodařilo. Až necelé dva měsíce před mým odjezdem jsem se sprátlil s Finy.

Čím to? Nebyla příležitost?

Věděl jsem předem, že Finové nejsou tolik otevření, až by se dalo říct, že jsou plaší. Ale některé věci mě překvapily. Běžně se stává, že když se někde bavíte s Finem a druhý den ho potkáte, on vás nepozdraví. Ne proto, že by si na vás nepamatoval, ale necítí tu potřebu. Nepotřebuje vůbec vést nezávaznou konverzaci. Jeden učitel nám to vysvětloval na rozdíl mezi broskví a kokosem. Češi se podobají spíše broskvím. Máme měkkou slupku, snadno začneme s neznámými lidmi mluvit, jádro je ale tvrdé, o osobních problémech nemluvíme snadno. Ve Finsku je těžké se dostat přes vrchní tvrdou kůru, když se to ale podaří, je běžné, že vám třeba bez obav svěří dítě na hlídání.

Jak vám vyhovovalo počasí ve Finsku?

To je zajímavé. Já zimu nemám rád, na druhou stranu mě něčím fascinuje. V ledu jsem našel vyložené zalíbení, útvary z ledu mám i jako spořič na obrazovce. Nevadily mi ani krátké zimní dny. Jsem zvyklý pracovat v noci a nevnímám jsem to tedy jako problém. Paradoxně huř jsem snášel letní noci, během nichž není téměř vůbec tma. I o půlnoci to vypadá, jako by se rozednívalo. Z toho jsem byl nespůj. Do oken jsem si pak na noc začal dávat i ručník, protože závěsy propouštěly poměrně hodně světla.

"Dokonce i nemluvní Finové se v sauně rozpovídají."

Ke studentskému životu patří velkou měrou alkohol. Jak dostupný ve Finsku je?

V tomhle ohledu je to hodně smutná země (smích). Alkohol, s výjimkou piv do určité výše procent alkoholu, se dá koupit jen ve státních obchodech. Ty jsou ale otevřené jen přes týden a v sobotu, myslím, jen dopoledne. Paradoxní je, že Finové si alkohol vyrobený u nich jezdí kupovat do Estonska, kam se vozí a kde je levnější. V zemi je prý poměrně hodně alkoholiků, já jsem si všiml, že řada Finů místo pití alkoholu chodí do sauny. Ty jsou pro ně velmi důležité, a dokonce i nemluvní Finové se tam rozpovídají. Když se zve návštěva domů, automaticky se rozdělá sauna. K jejich kultuře sauna zkratka patří, já jsem se tam chodil saunovat dvakrát týdně, jelikož jsme měli saunu přímo na koleji.

Dá se vystačit s grantem, který student dostává?

Je pravda, že Finsko je drahé. Jen s grantem by se asi vyžít dalo, ale člověk by nemohl cestovat a musel by šetřit. Měsíční grant je 500 eur, za sdílené ubytování jsem platil 140 eur, v jiných městech se platil ale třeba dvojnásobek. Měsíční jízdné za autobus je 60 eur, já jsem většinu roku jezdil na kole. Ke grantu jsem měl ještě nějaké peníze od rodičů a hlavně jsem po celou dobu pracoval. Dělal grafiku, kterou můžu dělat odkudkoliv. Díky tomu jsem si mohl dovolit jezdit i na výlety. Navštívil jsem Petrohrad, Tallinn, v rámci předmětu Global Fashion Business jsem byl týden v Kodani na akci Fashion Week. Týden jsem strávil i ve Stockholmu, kde jsem byl o den dřív, než se tam odehrál teroristický útok na ulici Drottninggatan. Když jsem se vrátil do Hämeenlinny, zapnul jsem počítač a dozvěděl se to.

Jaký to byl pocit?

Hodně zvláštní. Došlo mi, jak blízko jsou útoky, které jsem vídal jen v televizi. Překvapilo mě, že jsem ale vlastně neměl s kým o tom ve Finsku mluvit. Nikdo tu potřebu neměl. Prostě se to stalo. V ten moment jsem si uvědomil, že něco takového by se v Čechách asi neodehrálo.

Lišila se hodně výuka na tamní univerzitě od té české?

Ten rozdíl byl výrazný. Například když jsem si zapisoval předměty pro první semestr, netušil jsem, že dva ze tří se vyučují online přes WebEx. Do školy jsem kvůli nim skoro nemusel. Zajímavější pro mě z tohoto pohledu

byly předměty druhého semestru. Celkově je ale výuka jiná, učí se projektově, a díky tomu jsou finští absolventi na praxi připraveni výrazně lépe než my. Finové třeba byli hodně překvapení, že se učíme nazpaměť vzorce. Oni všechny takové informace hledají na internetu. Je ale pravda, že jsem navštěvoval univerzitu zaměřenou více praktickým směrem. Ve Finsku mají totiž dva typy univerzit — jedny klasické, na nichž se vyučují právo nebo ekonomie, a druhé zaměřené na Applied Science, které jsou orientované více na praxi. V případě ekonomické fakulty to znamená důraz na byznys. Studenti třeba probírají, jak založit start-upovou firmu, nebo se učí na konkrétních marketingových nástrojích.

V čem vidíte hlavní přínos vašeho studijního pobytu?

Těch bude určitě víc. Člověk se naučí myslet globálněji, mít otevřenou mysl a nemít strach. Jinak se teď dívám na cestování, mám pocit, že hmotné statky člověku nedokážou nabídnout tolik. Cennější je podle mě získání nových zkušeností během cest. Přínosem je i pokrok v angličtině. Uvědomil jsem si, že s odstupem dokážu více ocenit přednosti naší země. A tím, že jsem byl zrovna ve Finsku, jsem se i hodně zklidnil. I když zrovna tehle efekt už zase pomalu vyprchává.

Zdeněk Eliáš

- 25 let
- student druhého ročníku magisterského studia Fakulty ekonomické ZČU, zároveň pracuje v IT firmě, kde se věnuje marketingu
- loňský akademický rok strávil na studijním pobytu ve Finsku, navštěvoval univerzitu v Hämeenlinně

Doma už to znáš

Studium v zahraničí – nenahraditelná zkušenost, zážitky na celý život, zlepšení znalosti cizího jazyka, jiný úhel pohledu, nové možnosti, prověření sama sebe, škola samostatnosti. To všechno přináší měsíce, které studenti stráví na zahraničních univerzitách.

Erasmus+

S programem Erasmus+ můžete studovat na univerzitách v členských zemích Evropské unie, ale i v Norsku, Lichtenštejnsku, na Islandu, v Turecku nebo v Makedonii. Pobyt lze absolvovat opakovaně na různých partnerských školách, a to v celkovém součtu dvanáct měsíců na každý studijní cyklus. Erasmus+ nabízí nejen stáže studijní, ale i stáže praktické. V rámci programu Erasmus+ patří ZČU k univerzitám s vysokým objemem a kvalitou zahraničních mobilit. V roce 2017 obsadila třetí místo v hodnocení Pečeť kvality, jehož cílem je ocenit výsledky a snahu českých vysokoškolských institucí, které vysláním na mobilitu umožňují získat zahraniční studijní a/nebo pracovní zkušenosti co největšímu počtu svých studentů.

Inter

Chcete studovat na univerzitách, které nejsou zahrnuty do programu Erasmus+? Nebo máte chuť vyjet na stáž zcela podle vlastního výběru? Vyzkoušejte program Inter a vyjeďte jako freemover. Studovat můžete buď na škole, s níž má ZČU bilaterální smlouvu, nebo i jinde, ovšem pak si veškerou administraci spojenou s přijetím a studijním pobytem zařizujete sami. Informace o spolupracujících institucích najdete na webu kanceláře zahraničních vztahů nebo vám je poskytnou jednotlivé fakulty. Minimální délka pobytu je třicet dní. Vyjet přitom lze i o prázdninách a pobyt můžete využít třeba na získání podkladů pro seminární nebo závěrečnou práci. Jestli to bude v univerzitní knihovně v Paříži nebo při archeologickém průzkumu v Egyptě, je jen na vás. Ať už pojedete kamkoliv, potřebné informace a rady získáte v kanceláři zahraničních vztahů. Najdete ji v univerzitním kampusu na Borech v budově Fakulty strojní a na webu na adrese international.zcu.cz.

Do zahraničí s organizacemi

Na zkušenou do světa můžete vyrazit i díky studentským organizacím, jež vám pomohou zprostředkovat zajímavou zahraniční stáž či najít letní školu.

AIESEC

Rozhodnout se můžete buď pro krátkodobou dobrovolnickou stáž, nebo dlouhodobou profesní stáž ve firmách se mzdou odpovídající dané zemi.

IAESTE

Program stáží funguje ve více než 80 členských zemích. Cílem je rozvíjet odborné a jazykové znalosti. Určen je nejen pro studenty, ale i čerstvé absolventy. Součástí mezinárodní komunity studentů se můžete stát i přímo v Plzni.

ELSA

Vycestovat můžete na stáže v právních firmách, u soudů, ve veřejných institucích, bankách, ve firemních právních odděleních, v poradenských firmách či v mezinárodních a evropských organizacích.

AEGEE

Organizace pořádá letní univerzity v 60 různých destinacích. Jednotlivé programy jsou zaměřené na sport, výuku cizího jazyka, rozvoj soft skills, ale i na serióznější témata, jako je evropská integrace, mezinárodní politika, demokracie či životní prostředí.

ESN

Brání vám nedostatek času, peněz nebo jiné důvody vydat se na zahraniční pobyt? Nevadí. Procvičit si cizí jazyk, poznat odlišné kultury a najít přátele z různých koutů světa můžete i v Plzni jako tzv. buddy – dobrovolník pomáhající příjíždějícím studentům programu Erasmus.

0 rodinu už strach nemám

Student Izzat Kass Hanna přijel do Plzně ze syrského Aleppa, zmítaného válkou. První rok pobytu se učil jenom český jazyk, včetně odborné terminologie. Potřebnou úroveň B1 splnil bez problémů. Při závěrečném testování skončil ze skupiny jako třetí nejlepší. „Jazyk je klíč k porozumění. Je důležité mluvit jazykem země, kde právě žiji,“ je přesvědčen Izzat.

Jaká je nyní situace u vás doma?

Oproti době, kdy jsem k vám přijel, se výrazně zlepšila. Boje přestaly, město je pod kontrolou vládních vojsk. Aleppo se začíná rekonstruovat a pomalu se tam vrací život. Sice všechno nefunguje tak jak dříve, ale postupně se to vrací k normálu. Funguje elektřina, i když ještě ne pořád, jsou otevřené školy, například můj bratr studuje na vysoké škole farmacie. Jsem za tuhle změnu moc rád, nemám o svou rodinu už takový strach.

Jak často jste spolu v kontaktu?

Přes internet, například přes mobilní aplikaci WhatsApp, skoro každý den. Rodina mi tady chybí nejvíc. Kamarády už jsem si tady našel, sám tu nejsem, ale s rodinou bych byl rád. Od té doby, co jsem odjel, jsem doma ani jednou nebyl.

Uvažoval jste o tom, že byste se do Aleppa vrátil?

Mám v plánu tady dostudovat, získat tady i nějakou praxi v oboru a poté se vrátit. Myslím si, že tímhle

způsobem můžu být své zemi prospěšnější. Zatím nevím, jak dlouho bych tu chtěl zůstat, jak dlouho tu budu pracovat. Je ale pravda, že i v nynější práci už Sýrii trochu pomáhám — dělám při studiu na zkrácený úvazek obchodního manažera firmy, která obchoduje s arabským světem. Vyřizoval jsem nějaké zakázky do Sýrie, firma chtěla na pozici rodilého mluvčího.

V jaké fázi studia nyní jste?

Studuju v posledním ročníku, už jsem začal psát diplomku na téma Experimentální vyšetření stability lopatkové kaskády. Hotovou už mám experimentální část, teď se pouštím do psaní. Postupuju tak, jak mám, chybí už mi jen předměty tohoto semestru. Doufám, že se mi všechno podaří dokončit v termínu, včetně státnic. V červenci bych měl nastoupit do nové práce.

Už víte kam?

Mám podepsanou smlouvu v Doosanu na pozici projektanta návrhů parních turbín. V únoru jsem byl na

pohovoru a dohodli jsme se, že nastoupím, až dokončím studium. Je to práce v mém oboru a do budoucna potřebuji tyhle pracovní zkušenosti. Navíc můj pobyt v zemi je vázaný na studium, pokud tu chci zůstat i poté, musím začít hned pracovat, abych získal povolení k pobytu.

"Od té doby, co jsem odjel, jsem doma ani jednou nebyl."

Jak náročné je pro vás studium v českém jazyce?

Na jazykovou bariéru narážím neustále. Jedná se o hodně odborný jazyk, potřebuju čas, abych dobře rozuměl všem detailům, například u parních turbín. Jsem rád, že učitelé jsou ochotní pomáhat. Když vidí, že věc nedokážu vysvětlit v češtině, nechají mě odpovědět v angličtině. To mi hodně pomáhá. I diplomovou práci můžu psát v angličtině. To je velké usnadnění.

V Sýrii jste vystudoval bakalářský program stejného oboru – energetika. Jak se liší studium v obou zemích?

U nás se studuje první stupeň studia na vysoké škole pět let, poté získáme titul inženýr. V tomhle programu studuje více mladých. V posledním ročníku nás bylo 100, tady máme skupinu deseti lidí. To je velký rozdíl. Poměr teorie a praxe je podobný, velmi podobné jsou i předměty. Co se ale liší, je zaměření. U nás, i kvůli počasí, je hlavní důraz kladený na klimatizace. V tomto oboru najde uplatnění nejvíc strojních inženýrů. Tady je studium zaměřené především na parní turbíny. U nás ani nejsou velké továrny, které by se tímto oborem zabývaly, proto se ve studiu do detailu parní turbíny neřeší. U nás se probírají jen základy, nejvíc cykly parních a plynových turbín, reakce lopatky a model lopatky.

Setkal jste se během studia s někým ze Sýrie?

Přímo ve skupině se mnou studuje jeden Syřan – Mazen. Přišel do země dřív než já, původně chtěl studovat v doktorském programu, ale bylo to na něj příliš těžké, tak se rozhodl nejdřív naučit jazyk a absolvovat magisterské studium. S tím jsem v kontaktu každý den, i když on bydlí se svou rodinou v Praze a do Plzně jen dojíždí.

A jste v kontaktu třeba se zahraničními Erasmus studenty?

Bydlím na koleji, kde jsou především Češi. Žijí tam i Erasmus studenti, ale v kontaktu s nimi moc nejsem. Většinou jsem celý den pryč. Když se vrátím, už moc energie nemám. Na pokoji jsem sám, kuchyňku mám společnou se spolubydlícím, který bydlí v pokoji vedle mě. S tím jsem v kontaktu často.

Už víte, kde budete bydlet, až ukončíte studium?

Bydlení už hledám, ale neměl by to být problém. Hodně mi v tom pomáhá i jedna rodina z Plzně, na jejichž pozvání jsem do země přijel. V některých případech jejich pomoc potřebuji, třeba při změně pobytu, nerozumím úplně všemu.

Jak trávíte volný čas?

Kamarádů už tu mám hodně, společně si jdeme občas

v pátek posedět, společně podnikáme i jiné aktivity. Pravidelně se vídám také ještě s jednou rodinou z Plzně. A občas se jedu podívat za svými vzdálenými příbuznými, kteří bydlí nedaleko Düsseldorfu. Je to rodina sestřenice mojí maminky, v Sýrii jsme byli v kontaktu hodně, teď je vídám třeba dvakrát do roka. Přestěhovali se tam za příbuznými.

Chodíte ještě na hodiny českého jazyka?

Během studia jsem měl v některých semestrech češtinu pro cizince. Poslední kurz, který jsem měl v minulém semestru, se zaměřoval na rozdíly mezi spisovnou a nespisovnou češtinou. To pro mě bylo hodně náročné. Když jsem v kontaktu s Čechy, slyším hlavně nespisovnou formu. Teď už ale žádné hodiny češtiny nemám.

Izzat Kæss Hanna

- 28 let
- student druhého ročníku magisterského oboru Energetika na Fakultě strojní
- do Plzně přijel na podzim 2015 ze syrského Aleppa
- jeho rodiče i tři sourozenci zůstávají v rodném městě

Cesty do zahraničí – cesty k úspěchu

Zahraníční cesty jsou často rozhodující pro další směřování, shodly se studentky Sutnarky v odpovědích na otázky: *Co považujete za svůj největší úspěch? Co bylo na cestě k němu nejtěžší? Jak vás ovlivnil? Co pro vás znamená studium na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara?*

Ilona Horníčková

Studentka oboru Grafický design během studia absolvovala půlroční zahraniční studijní pobyt v Gdaňsku a později také na Miami University. Příležitostně publikuje články o grafickém designu na svém blogu typopiknik.cz. V roce 2017 uspěla mezi 160 účastníky designérské a ilustrátorské soutěže Karlovarských minerálních vod a Czechdesignu na návrh nové etikety nápoje Fruttimo. Se svým návrhem obsadila třetí místo. Podle hodnotitelů „je její návrh ideově propojen s geometricky lámaným designem lahve, a etiketa a lahev tak tvoří jednotný celek. Hlavním motivem je autorská abeceda, navržená přímo pro etiketu Fruttima, inspirovaná nasekanými kousky ovoce, obklopenými jemnými bublinkami, znázorňujícími pramenitou vodu“. **Nápoj s etiketou Ilony Horníčkové si můžete i vy koupit v obchodech.**

1. Za svůj největší úspěch považuji neustálé překonávání se. Měla jsem strach ze svého prvního zahraničního pobytu. A to byl u sousedů v Polsku! Podruhé už jsem si troufla vyjet do Spojených států. Důležité je vědět, čeho chceme v životě dosáhnout, a postupně za svým cílem jít. Úspěchy pak s vytrvalostí a nadšením přijdou samy.
2. Překonat svoji pohodlnost. Také přijmout a pochopit, že často musíme zvládnout věci, které nám třeba tolik nevoní. Jedná se například o cizí jazyk.
3. Cítím se sebejistější a vyrovnanější. To mi pomáhá pokračovat na mé cestě s vědomím, že už jsem něco dokázala. Je to velmi důležitá motivace, jak stále pokračovat v tom, být lepším designérem i člověkem.
4. Studium pro mě znamená především drahocenný čas, který mohu investovat do vlastního rozvoje. Důležití jsou také moji spolužáci, se kterými se navzájem inspirováme a ovlivňujeme. Vážím si speciálních workshopů, akcí a zahraničních výjezdů, které škola nabízí. Dva semestry jsem strávila v zahraničí. Studium v zahraničí mě obohatilo jak profesně, tak osobnostně. Oceňuji rozvoj naší fakulty, např. v zavedení nového progresivního ateliéru motion design.

Štěpánka Jislová

Studentka oboru Ilustrace a grafický design je spoluzakladatelkou české pobočky Laydeez Do Comics, organizace, která si klade za cíl představovat široké veřejnosti komiksově autorky a jejich tvorbu. Patří do skupiny nastupujících českých komiksových autorů, označovaných jako Generace 2.0. Do podoby komiksu zpracovala jeden z dílů devítidílné edice Češi (vyd. Mladá fronta, 2016) podle scénáře Pavla Kosatika. V roce 2017 vydala své první zcela autorské album s názvem Klášter Nejsvětějšího srdce.

1. Za jeden z největších úspěchů považuji svoji cestu do Kalifornie na měsíční uměleckou rezidenci na univerzitě Chapman. Byla to moje první návštěva USA, která mě inspirovala nejen kulturními rozdíly. Mohla jsem se zúčastnit ComicConu v LA, potkat pár svých vzorů, které jsem do té doby vídala jen na obrazovce počítače, a využít vše, co soukromá americká škola nabízí svým studentům.
2. Oběhat si všechny dokumenty k vízu! Samotná přihláška do výběrového řízení nebyla ani zdaleka tak obsáhlá. Poslala jsem ji a pak na ni trochu zapoměla. Když po půl roce přišel zvácí mail od děkana fakulty, chvilí jsem si myslela, že je to omyl.
3. Určitě dnes více chápu světová měřítká. Díky velikosti USA se každý projekt může stát národní senzací, ale stejně tak je tam neuvěřitelný přetlak talentovaných lidí. O podobná témata jsem se zajímala v osmistránkové komiksově povídce, která v rámci rezidence vznikla. Jmenuje se Železobeton a srovnávám v ní, jak se může lišit dětství někoho, kdo vyrůstá na panelákovém sídlišti, oproti tomu, kdo žije v prosluněné Kalifornii.
4. Na FDULS uzavírám šestý rok a za tu dobu se v mnohém změnil nejen můj umělecký styl a já, ale i fakulta samotná. Nastupovala jsem jako absolventka gymnázia a po matematicko-technickém drilu jsem konečně mohla dělat to, co mě bavilo. Byl to rok otevření nové fakultní budovy, a tak jsme všichni byli trochu nováčci. Oceňuji, že mě fakulta propojila se zajímavými lidmi a pomohla mi získat zkušenosti i z oborů, které jsem nestudovala.

Když potřebujete pomocnou ruku

Ve studijním životě mohou nastat chvíle, kdy nevíme, kudy kam. Jako by se v jednu chvíli začaly kupit problémy rodinné, zdravotní i studijní. Anebo se potýkáte se zdravotním handicapem? Ve všech takových situacích je tu pro vás Informační a poradenské centrum ZČU (IPC).

IPC nabízí ucelený systém poradenských služeb týkající se studia i otázek sociálních, psychologických a právních. Poradenští pracovníci pomáhají uchazečům o studium, stávajícím studentům a případně i absolventům s řešením problémů a překonáváním nesnází, se kterými se setkají v osobním, studijním nebo profesním životě. Jedná se především o pomoc při orientaci během přestupu ze střední na vysokou školu, seznámení se se zázemím školy, pomoc při řešení studijních problémů v průběhu celého studia. Věnují se také problematice přiznávání stipendií a poplatků za studium. IPC provozuje pravidelné bezplatné konzultace s právníkem a psychologem.

Vytváříme rovné podmínky pro všechny

Lidem se specifickými potřebami věnují zaměstnanci Informačního a poradenského centra ZČU zvláštní pozornost. Jde o osoby s pohybovým postižením, s postižením zraku nebo sluchu, s poruchou autistického spektra, se specifickými poruchami učení a jinými obtížemi.

Cílem služby je nastavení podmínek studia tak, aby byly uspokojeny specifické potřeby osob s ohledem na jejich postižení a bylo zajištěno minimální technické a technologické zázemí a jeho přístupnost. Uchazeči a studenti mohou využít asistenční pomoc, ať už se jedná o studijní, nebo doprovodnou asistenci. Mají také možnost vypůjčit si na dobu studia kompenzační pomůcky (např. zesilovací soupravu pro sluchově postižené nebo televizní lupu pro zrakově postižené). „Zkrátka

chceme, aby studenti se specifickými potřebami měli na naší univerzitě takové podmínky, které jim umožní realizovat se podle jejich představ,“ říká vedoucí Informačního a poradenského centra Pavla Hrabáčková.

Studenti se specifickými potřebami se nemusejí vzdávat ani zahraničních studijních pobytů. V rámci studentského pobytu programu Erasmus+ mohou zažádat o speciální grant Národní agentury evropských vzdělávacích programů nebo mohou vycestovat s využitím jiných zdrojů, např. stipendií Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, CEEPUS, OSF apod.

Bouráme bariéry

Budovy Západočeské univerzity, ve kterých probíhá výuka, mají bezbariérové vstupy – jsou vybaveny nájezdy „schodolezy“ a výtahy. Ve všech budovách jsou k dispozici také bezbariérová sociální zařízení.

Pro ubytování tělesně postižených studentů slouží pokoje s bezbariérovým přístupem a upraveným sociálním zařízením na kolejích na Klatovské třídě. Handicapovaní studenti mají navíc možnost získat i při menší dojezdové vzdálenosti od bydliště ubytovací místo přednostně.

Zcela bezbariérově je upravena menza v kampusu na Borských polích, prostory Univerzitní knihovny, Centra informatizace a výpočetní techniky a další pracoviště poskytující služby pro studenty.

Veškeré informace k činnosti IPC najdete na www.ipc.zcu.cz.

Meeting points

Univerzitní kavárna Družba

Sedláčkova 19, Plzeň
 Telefon: 608 925 839
 E-mail: druzba@inkognito.cz
 Facebook: [@kavarnaDruzba](https://www.facebook.com/kavarnaDruzba)

Kavárnu provozuje Družstvo HLAS, ve kterém se angažují absolventi a pedagogové nedaleké filozofické fakulty a dalších fakult ZČU ve spolupráci s místními neziskovými organizacemi. Družba skýtá možnost posezení během dne a družné zábavy během večera. Součástí menu je kvalitní fair trade a bio káva, domácí bylinkové čaje, pivo z lokálního pivovaru Chříč, polévky z restaurace ŠACHMAT, koláče z vegetariánského bistra Satyr a další občerstvení z regionálních zdrojů. Kavárna je dějištěm formálních i neformálních studentských akcí, filmových projekcí, koncertů, přednášek či oblíbených setkání nad kvízy.

Kulturka

Sedláčkova 19, Plzeň
 Telefon: 377 631 356
 E-mail: kulturka@rek.zcu.cz
 Facebook: [@kulturkazcu](https://www.facebook.com/kulturkazcu)

Kulturka, klubovna a univerzitní co-workingové centrum, je dějištěm drobných kulturních akcí (výstav, autorských čtení, workshopů, besed, dobročinných bazarů). Dveře klubovny jsou otevřené komukoliv, kdo si chce posedět, číst, pracovat v klidném prostředí. Na programu Kulturky může participovat každý, kdo projeví zájem. Na místě je možné zakoupit publikace vydané nakladatelstvím ZČU a propagační předměty univerzity. Provozovatelem prostor je Informační a poradenské centrum ZČU, které je zároveň využívá pro realizaci některých svých aktivit.

Sportuj na ZČU a staň se hvězdou!

Sport – oblast, v níž řada studentů najde své uplatnění a dosáhne skvělých výsledků. Západočeská univerzita klade na sportování studentů velký důraz. Studenti si mohou vybírat z bohaté nabídky pohybových aktivit v rámci neoborové tělesné výchovy, mají možnost účastnit se řady kurzů a ti nejlepší reprezentují univerzitu na domácích i mezinárodních soutěžích.

Vrcholnou domácí studentskou soutěží, kde každoročně poměřují své síly studenti vysokých škol, jsou České akademické hry. Ty letošní se uskuteční ve dnech od 17. do 22. června v Brně. Sedm ze čtrnácti kvalifikačních turnajů letos zorganizovala Západočeská univerzita.

Z posledních sportovních úspěchů uvedme zdařilou reprezentaci na Akademickém mistrovství ČR v halové lukostřelbě letos v únoru, odkud si Marie Horáčková, studentka Fakulty aplikovaných věd, odnesla zlatou medaili a družstvo Západočeské univerzity medaile bronzové. Studenti Západočeské univerzity se účastní také světových univerziád, mistrovství Evropy univerzit, akademických mistrovství světa a nemistrovských soutěží.

Ovšem čest naší univerzitě dělají i studenti startující na sportovních soutěžích neuniverzitních. Připomeňme olympijského reprezentanta ve sjezdovém lyžování a mistra České republiky v kombinaci Filipa Forejtku, studenta kombinovaného studia Fakulty elektrotechnické, dvojnásobnou bronzovou medailistku z Mistrovství České republiky v olympijském triatlonu Janu Brantlovou z Fakulty strojní nebo Václava Kosnara, studenta Fakulty pedagogické, který se úspěšně věnuje disciplíně Ice Cross Downhill, tedy jízdě na bruslích v ledovém korytu s různými překážkami.

Be a star!

Na jaře 2018 ZČU představila svůj sportovní program, který chce systematicky a cílevědomě budovat tak, jak je to běžné na světových univerzitách. Sportovně založení studenti mohou při studiu na některé z fakult ZČU rozvíjet své pohybové nadání a zároveň šířit dobré jméno své alma mater. Studenti získají řadu výhod – reprezentační oblečení, mimořádné stipendium, asistovaný přístup k individuálnímu plnění studijních povinností, možnost zapsat si sportovní program jako předmět a v neposlední řadě volný přístup do sportovních zařízení provozovaných ZČU. Svoji univerzitu reprezentují na domácích i zahraničních soutěžích pod názvem Western Stars. To je totiž název, který dostal fotbalový tým ZČU na meziuniverzitním mistrovství světa v Barceloně na podzim 2017, kde získal mistrovský titul. Tři poháry sportovci Western Stars přivezli také ze soutěže EuroMilano 2018.

Western odkazuje k názvu univerzity, k regionu, ale i k našemu sociokulturnímu prostředí, stars zase vyjadřuje výjimečnost. „Buďte hvězdy,“ vzkazuje ZČU svým sportovcům i těm, kdo se teprve na studium na naší škole připravují. Součástí sportovního programu je i aktivní scouting sportovců na středních školách, což je jedna z cest, jak zvýšit zájem uchazečů o studium na ZČU. Zájem o sportovní program je i ze strany studentů ze zahraničí. Jak pro ně, tak pro stávající studenty ZČU je připraven široký výběr předmětů, kurzů a aktivit.

Akademici Plzeň

Univerzitní hokejový tým složený ze studentů Zápa-
dočeské univerzity a Lékařské fakulty v Plzni Univer-
zity Karlovy. Tým, který dokládá, že v jednotě je síla,
reprezentuje obě své alma mater v Evropské univerzitní
hokejové lize. V předvánočním období Akademici
každoročně pořádají Plyšákovou bouři, při níž ledovou

plochu zasypou plyšoví mazlíčci donesení fanoušky.
Při poslední Plyšákové bouři diváci naházeli na led
1600 plyšáků, které Akademici darovali dětem ve
Fakultní nemocnici Plzeň. Více se o týmu Akademiků
dozvíte na straně 5.

Úspěšná sprinterka začala s běháním až na vysoké

Příběh jako z pohádky. Ještě před čtyřmi lety běhala čtyřicetiletá Tereza Petržílková, studentka pedagogické fakulty, jen rekreačně v přírodě. K závodění ji přivedl až v prvním ročníku bakalářského studia její pedagog Václav Salcman. Teď jí patří sedmé místo z halového mistrovství světa v atletice.

„Při první hodině atletiky probíhá testování disciplín, při němž Tereza zaběhla stovku s časem na úrovni limitu kluků. Nemohl jsem ji tam nechat jen tak ladem,“ říká Václav Salcman s tím, že je až s podivem, že si ji mezi hledači dětských sportovních talentů nikdo nevšiml. Jako trenér plzeňského klubu AK ŠKODA ji proto pozval na tréninky, na něž postupně začala docházet až pětkrát týdně. A dostavilo se ohromné zlepšení.

V březnu letošního roku se Tereza v anglickém Birminghamu postavila na start štafety 4x400 metrů. Svoji premiéru na mistrovství světa korunovala sedmým, prvním nepostupovým místem. Na šampionát se nominovala na halovém mistrovství ČR, kde v běhu na 400 metrů s časem 53,77 sekund vytvořila nejen osobní, ale také nový krajský ženský halový rekord. Ten jí vynesl bronzovou medaili.

K myšlence začít závodně s atletikou vás přivedl až na vysoké škole pan Salcman. Nikdy před tím vás nenapadlo zkusit se nějakému sportu věnovat na profesionální úrovni?

Jako malá jsem se ráda angažovala na školních tanečních vystoupeních v pohybových skladbách, ale bohužel u nás v té době nebylo moc možností, jak

takové tance rozvíjet, takže s přibývajícím věkem se sen postupně rozplýval. Pak ještě přišla éra skateboardingu, která pro mě nijak valně také nedopadla, takže v pozdějším věku mě už ani nenapadlo, že bych vůbec dělala nějaký sport závodně, natož profesionálně.

Jaké to bylo, přijít poprvé do atletického klubu? Většina závodníků přece jen začíná v nižším věku. Váhala jste dlouho, zda se do toho pustit?

Váhala jsem několik týdnů a pobízení od pana Salcmana jsem zpočátku nebrala moc vážně. Nakonec jsem si řekla, proč to nezkusit? Pamatuji si přesně ten první den, kdy mě Vláďa Bartůněk zkoušel z atletické abecedy a různých cvičení, aby zjistil, jak na tom jsem. Podívaná to tenkrát musela být vtipná, ještě jsem běhala s nohama do X, ale dali mi šanci. A tehdy vše začalo.

Je pro vás obtížné skloubit sport a školu?

Nejde jen o skloubení sportu a školy, ale taky o práci. Je toho hodně a na jiné věci už mně čas takřka nezbyvá. Říkám si ale, že když se chce, tak to jde. Momentálně mám na prvním místě atletiku, kterou upřednostňuji před vším ostatním. Čas působnosti ve sportu je přece jenom omezený oproti možnosti studovat. Snažím se do tréninků a přípravy dávat vše, abych jednou mohla skončit s vědomím, že jsem ze sebe vydala opravdu

maximum. Musím myslet ale i na zadní vrátka. Až jednou přijde konec s aktivní atletikou, budu se mít od čeho odrazit. Zatím to funguje a vesměs všichni učitelé respektují to, čemu se věnuji, a snaží se mě podporovat. Za to jsem jim nesmírně vděčná a vážím si toho.

Už jako střední školu jste si ale vybrala pedagogické lyceum se zaměřením na tělesnou výchovu. Znamená to tedy, že jste měla ke sportu vždy blízko?

Ano. Na základní škole jsem se dokonce účastnila několika přespolních běhů. Jediné předměty, kde jsem trochu vynikala nad ostatními, byl právě tělocvik a výtvarka.

Právě výtvarná výchova je druhým oborem, který na ZČU studujete...

Slyšela jsem, že jsem snad první absolvent tělesné výchovy, který si takovou kombinaci zvolil. Nejradši bych pokračovala v tělesné výchově, stejně jako při bakalářském studiu, bohužel ale takovou možnost navazujícího studia tady nemáme. K umění moc blízko nemám, ale jako mladší jsem mnohdy relaxovala malováním, a tak jsem si řekla, že bych se k tomu mohla vrátit a vzdělat se ještě v jiné rovině.

Hodí se vám poznatky ze studia na vysoké škole i ve sportovním životě?

Poměrně často. Protože jsem aktivní sportovec, uplatním vědomosti z množství předmětů, kterými jsem si v průběhu studia prošla a které se vzájemně prolínají. Spadá sem teoretická stránka atletických disciplín, sportovního tréninku, anatomie, fyziologie, zdravotní tělesné výchovy, gymnastiky, ale využívám také vědomosti a dovednosti z kurzu sportovních masáží, jednotlivé didaktiky a další. Důležitá je podle mě i celková znalost historie tělesné kultury a všeobecný rozhled.

V rámci své bakalářské práce jste pro děti zorganizovala netradiční sportovní odpoledne. Co vás na práci s dětmi nejvíce baví?

Člověk si při práci s dětmi uvědomí, že nejsou zmenšeninou nás dospělých, ale mají svůj vlastní svět a vidí ho jinak než my. Baví mě vracet se prostřednictvím této práce do svých dětských let. Ještě více mě baví motivovat je k pohybu a učit je něčemu novému, zejména když mají samy zájem. Obrovskou odměnou pak je, když za mnou někdo z dětí přijde a řekne, že chce jednou běžat stejně jako já. Z toho mám obrovskou radost a cítím, že dělám správnou věc.

Čemu byste se ráda věnovala po skončení atletické kariéry?

Zatím váhám, jakým směrem se vydám. Mám v hlavě několik možných variant, ale rozhodně to musí být něco, co mě bude bavit a naplňovat. Určitě chci zůstat ve sportu, ideálně v atletice. Chci si také vyzkoušet dráhu učitele. Věřím, že až to jednou přijde, objeví se i řada jiných zajímavých příležitostí.

Jaké trati běháte? Je čtyřstovka vaší nejoblíbenější?

Moje hlavní disciplína je 400 metrů, doplňkově běhám 200 metrů. Na extralize a šampionátech štafety 4× 100, 4× 400 metrů a v hale ještě 4× 200 metrů.

Tréninkově tam zařadíme i netradiční tratě 150 a 300 metrů nebo sprinterské trojboje (60, 100 a 200 metrů). Čtvrtku mám nejradši, ale je to hodně bolestivá záležitost, a protože je to moje hlavní disciplína, bývám nervózní. Proto si asi nejvíc užiju dvoustovku. Na dvoustovce člověk tolik nepřemýšlí, jde hlavně o dobrou reakci, start a pak už jen běžet do cíle, co to dá.

Jak jste si účast na mistrovství světa užila?

Byl to úžasný zážitek. Na hotelu s námi bydlelo hodně reprezentantů z jiných zemí a potkávali jsme všude hvězdy, které znám jen z televize. Při rozcvičování na závod jsem měla možnost se s některými setkat. Stejně tak v hledišti při fandění ostatním našim atletům, kdy vedle nás seděl třeba americký tyčkař Sam Kendricks, který na tomto šampionátu získal stříbro. Závod po boku zkušených polských nebo jamajských čtvrtkařek byl sám o sobě zážitkem.

Tereza Petržilková

- 24 let
- studuje na Fakultě pedagogické ZČU v magisterském programu Učitelství pro střední školy se zaměřením na tělesnou a výtvarnou výchovu
- s běháním začala před čtyřmi lety v prvním ročníku vysokoškolského studia
- atletka extraligového klubu AS Škoda Plzeň
- na halovém mistrovství ČR v atletice 2018 v běhu na 400 metrů získala bronzovou medaili a nominovala se na halovém mistrovství světa v Birminghamu
- poprvé reprezentovala ve štafetě na 4× 400 metrů na mistrovství Evropy družstev 2017 v Lille
- specializuje se na trať 400 metrů, doplňkově startuje v závodech na 200 metrů

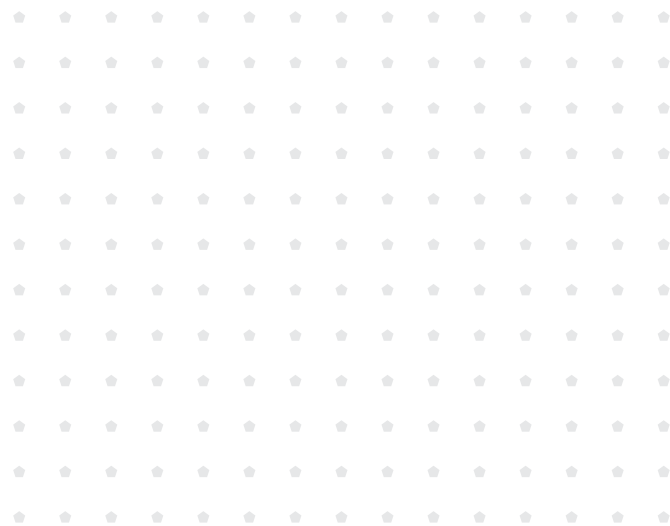

Pivo s rektorem

Ke svým 25. narozeninám uspořádala univerzita v roce 2016 dvě zbrusu nové akce – Pivo s rektorem a Běh s rektorem. Obě se setkaly u studentů s takovým úspěchem, že se z nich postupně stává tradice a nedílná součást akademického roku. Obě letos vstupují do třetího ročníku.

Začátek zimního semestru je již potřetí vyhrazen Pivu s rektorem. Zatímco studenti ještě odpočívají na prázdninách, rektor v Plzeňském Prazdroji za přísného dohledu sládků vaří pro své studenty pivo. Světlý jedenáctistupňový ležák pak musí měsíc zrát v pivovarských sklepeních, aby jej následně mohl rektor osobně studentům načepovat. Na začátku října se otevrou brány věhlasného plzeňského pivovaru a přivítají studenty, kteří si mohou připít s rektorem a zároveň využít možnosti si s ním neformálně popovídat o studentském a univerzitním životě. Kromě lahodného moku si užijí koncerty studentských kapel a řadu soutěží.

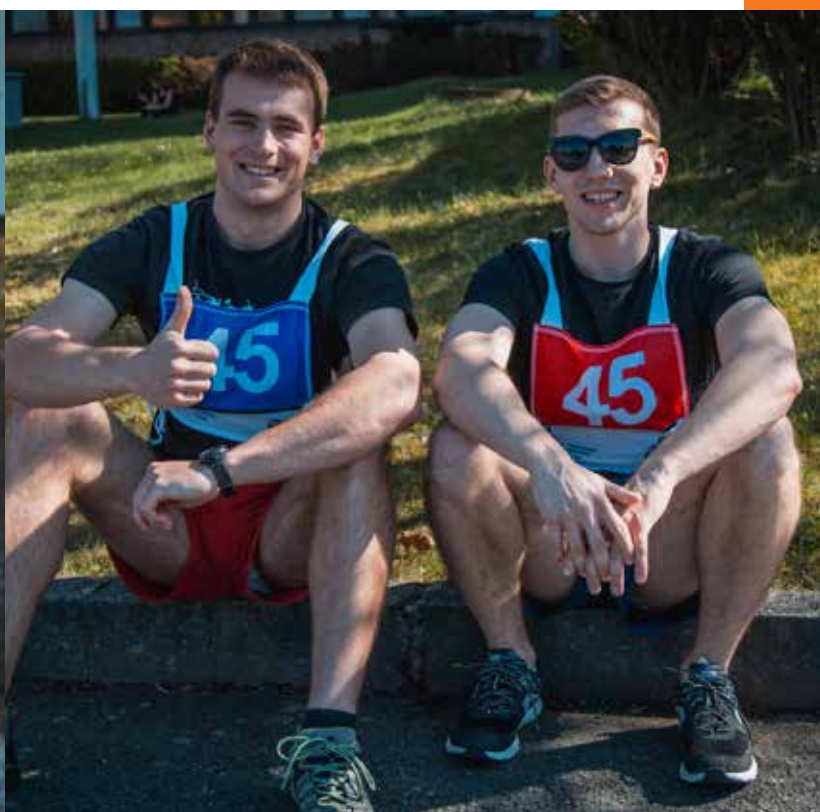

Běh s rektorem

Na závěr letního semestru mají nejen studenti jedinečnou příležitost poměřit si své síly a kondici s rektorem univerzity. Každý, kdo má zájem o běh kolem kampusu, má možnost se přihlásit na štafetový běh dvojic v délce 1,5 kilometru. Důležitou motivací ke sportovnímu výkonu může být i pivo zdarma pro prvních padesát registrovaných účastníků. Po sportovním výkonu a ocenění nejlep-

ších běžců následuje vyhlášení výsledků celouniverzitní sportovní soutěže O pohár rektora, na které navazuje koncert a neformální společná zábava. Do příprav letošního třetího ročníku aktivně vstoupili studenti, kteří připravili bohatý doprovodný kulturní a sportovní program.

Studentské kapely

Broken.45

Vítězové loňské Kapeláže vydali první album a další chystají. Loni se dostali do finále 25. ročníku hudební soutěže Múza, ale ještě více zabodovali na přehlídce studentských kapel Kapeláž, v níž zvítězili. Řeč je o plzeňské hudební skupině Broken.45, kterou již zaznamenal ne jeden rockový fanoušek.

Broken.45 se dali dohromady již před několika lety. Nápad založit vlastní kapelu se zrodil v hlavách tehdejších studentů plzeňského Gymnázia Františka Křížáka: Jana Mužíka, Jiřího Vlnaře a Dominika Kopačky. I když se jejich cesty po maturitě rozešly, muzika je spojuje doposud. Dnes pětičlenná sestava vydala letos své první album a na další se chystá. „Na nové tvorbě pracujeme vlastně neustále. Když se zadaří, nové album představíme v příštím roce,“ říká s nadšením v hlase kytarista Dominik Kopačka, který druhým rokem studuje management obchodních činností na Fakultě ekonomické ZČU.

Album, které vyšlo letos, nese název Reminded but Delayed, což by se dalo volně přeložit jako „připomenuto, ale zpožděno“. A co si pod tím vlastně představíte? „Není na tom nic složitějšího. Jde o to, že album je poskládáno z tvorby, která nás provází už hodně dlouho, a my jsme to všechno dali dohromady. Na písničkách se podíleli i bývalí členové bandy, kteří v tom nechali kus sebe,“ vysvětluje Kopačka.

Jak už bylo uvedeno, skupina má pět členů. Současná sestava funguje zhruba rok a půl a veřejnosti se takto poprvé představila loni v lednu na koncertě v plzeňském Divadle pod lampou. Frontmanem je student doktorského studia na elektrotechnické fakultě Václav Mužík (zpěv, kytara). Jeho bratr Jan, který studuje podnikovou ekonomiku a management na ekonomické fakultě, sedí za bubny a také zpívá, kapelu pak dotvářejí baskytarista Ondřej Fryč a studenti Jiří Vlnář (klávesy, zpěv) a již zmíněný Dominik Kopačka (kytara). Účast na Múze i Kapeláži podle něj skupinu obohatila. „Za tu zkušenost jsme opravdu moc rádi, zase nás to posunulo dál,“ je předsvědčený.

Cox&Vox

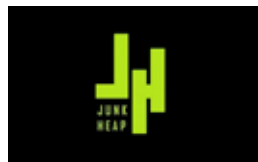
Živé vystoupení? To je energická smršť. Šedesátá, sedmdesátá a osmdesátá léta, tedy zlatá éra rockové hudby a kapel jako Mötörhead, Led Zeppelin, Mötley Crüe, The Doors či The Beatles. Právě odsud bere inspiraci mladá rocková parta z Plzně, která si říká Cox&Vox.

Jde o klasický rock v novém balení s využitím moderních postupů. „Skládáme vlastní věci a na tu zlatou éru se po svém snažíme navázat. Pořád ale čekejte obrovské vokály, špinavou kytaru à la starej Marshall, zkraslenou basu a úderné bicí,“ říká baskytarista Josef Novák.

Své první album, které nese název Long White Alley, skupina vydala v roce 2015, a to jí otevřelo cestu do klubů a na festivaly. „Zahráli jsme si například na Benátské noci, na Basinfrefestu, v Přeštěnicích, na United Islands v Praze a mnohých dalších akcích,“ jmenuje Novák. Skupina se objevila i na několika rockových festivalech v sousedním Německu. Kdo měl možnost vidět živé vystoupení, musí uznat, že se jedná doslova o energickou smršť. „To se potvrdilo, když jsme na soutěži kapel v živém hraní Skutečná liga 2016 skončili na druhém místě,“ vysvětluje zpěvák a frontman Jan Kříha, který v současné době studuje na Fakultě strojní ZČU. Pro kapelu nejúspěšnější byl zatím podle jeho slov loňský rok. „V srpnu jsme měli tu čest zahrát si na polském festivalu Przystanek Woodstock,“ dodává zpěvák.

Čtyřčlenná skupina (další členové jsou bubeník Jakub Kadeřábek a kytarista Václav Moule) nehodlá usnout na vavřínech a stále pracuje na nové tvorbě. Před sebou má nyní sérii koncertů po celé republice.

Junk Heap

Nová funky krev na plzeňské hudební scéně. Junk Heap. Tak se jmenuje hudební skupina z Plzně, kterou tvoří tři mladí muži a jedna sličná dívka. Všechny spojuje láska k muzice.

A kdy se vlastně tahle partička dala dohromady? To vysvětluje bubeník Josef Švec, kterému spoluhráči neřeknou jinak než Pepson. „Jádro skupiny tvoří kytarista Lála a basák Petr, bratři, kteří spolu jamují již od batolecího věku. Před dvěma lety jsem se k nim přidal já a poté k nám přišla zpěvačka Anička,“ popisuje Švec, student robotiky a kybernetiky na Fakultě aplikovaných věd Západočeské univerzity.

Jak ale sám říká, obsazení pozice zpěváka nebylo úplně jednoduché. S tím, který se k trojici hudebníků přidal jako první, sice kapela rozpracovala první vlastní songy, jež se nesly ve stylu funkky a byly lehce říznuté punkem, jenže zpěvákův přístup byl mnohem punkovější, než bylo žádoucí, tak se muzikanti začali poohlížet po někom jiném.

„V následujícím období, kdy měla kapela již stabilní instrumentální jádro, prošli zkušební ještě další dva zpěváci a jedna zpěvačka. Ani v jednom případě však nezapadlo čtvrté kolečko do skvěle běžícího soukolí tří instrumentalistů. Společně s posledním zpěvákem, který vlastně ani nebyl zpěvákem, ale výhradně rapperem, přišla do kapely zpěvačka Anička. Zatímco rapper často zapomínal, že nějakou kapelu má, Anička rozsvítila šlapající nástrojové jádro, chopila se rozpracovaných raperských textů a dodala jim melodický rozměr,“ vysvětluje Švec. Příchod Aničky byl podle něj tím nejlepším, co skupinu mohlo potkat.

Věci poté nabraly správný směr. „Během zkoušek začaly vznikat svěží, veselé, energické, kytarou říznuté funkky písňe s prvky všeho možného, co dělá Junk Heap kapelou jedinečnou nejen na plzeňské scéně,“ je přesvědčený bubeník.

Kapelář

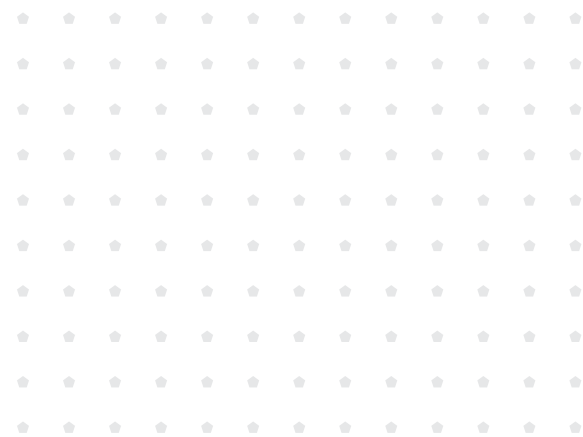
Soutěžní festival studentských kapel slaví letos desáté jubileum. Zatímco prvních osm ročníků se odehrávalo přímo na univerzitní půdě, v areálu kampusu na Borech, devátý a desátý se přesunul za brány Plzeňského Prazdroje, aby se tu mohla dokonale skloubit dobrá muzika s lahodným plzeňským mokem. Pod širým nebem si návštěvníci Kapeláře vychutnávají široké spektrum hudebních žánrů pod taktovkou studentů ZČU.

Majáles

Majáles, tradiční akce všech studentů na oslavu jara, má v Plzni třicetiletou tradici. Veliký hudební festival pod širým nebem doplňují tradiční majálesové oslavy, jako je volba a korunovace krále majálesu či majálesový průvod. Nedílnou součástí plzeňského majálesu jsou studentské týdny. Ještě před vypuknutím samotného majálesového veselí se studenti scházejí na multižánrovém festivalu Prkna eprkna plného divadla, hudby a tance přímo v centru Plzně.

Z historie studentského života

Do vysokoškolské výuky neodmyslitelně patřil vojenský výcvik. →

Povinná chmelová brigáda byla nedílnou součástí každých prázdnin. ↓

← Během akademického roku se konaly pracovní soboty. Účast na nich byla povinná. Snímek z pracovního víkendu v roce 1976.

← K velmi oblíbeným studentským akcím patřil výšlap do Rabštejna nad Střelou. Dnes jej nahrazuje pochod Exodus.

ZČU&studenti

Redakce a editace textů

Šárka Stará, Hana Pražáková, Kateřina Modrá,
Kamila Kolářová, Miroslava Vejvodová,
Barbora Němcová (Seznam.cz)

Fotografický doprovod

Archiv ZČU

Grafická úprava

Zuzana Votrubcová

Vytiskl a svázal

Prekomia, s.r.o.

Časopis ZČU&... 5. číslo

Náklad: 7 000 ks

40 stran

V roce 2018 vydala

Západočeská univerzita v Plzni

Univerzitní 8, 301 00 Plzeň

ISSN 2464-7667

